

1

การเริ่มต้น...แบบไม่รู้ตัว

เธอกำลังนอนอยู่บนพื้นทราย ความนุ่มที่ได้แผ่นหลังบอกเธออย่างนั้น ความเจ็บรอบตัวทำให้เธออยากนอนอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ แต่สติสัมปชัญญะเริ่มกลับคืนมาทีละน้อย ทำให้ความเจ็บปวดตามร่างกายแผ่ขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ

‘เราเป็นอะไร’

หญิงสาวคิด แต่ความคิดที่เกิดขึ้นก็ไม่ได้ทำให้ร่างที่นอนแน่นิ่งขยับเขยื้อนสักนิด ไม่ใช่เพราะที่เกียจຕີ່นอนเหมือนตอนเธอเป็นเด็กซึ่งถูกแม่เฒ่าปลุกให้ลุกมาเรียนหนังสือหรอกระ แต่เป็นเพราะสมองของเธอกำลังหมุนเร็วจี้ เพื่อหาคำตอบว่าด้วยเหตุผลกลใด เธอถึงต้องมานอนเจ็บตัวอยู่อย่างนี้

ไม่...ไม่มีเหตุผลอะไร พวกเธอทำภารกิจสำเร็จแล้วนี่ แม้จะ

บาดเจ็บและทุลักทุเล แต่ก็สามารถเอาอาภรณ์พิเศษซึ่งเป็นของวิเศษชิ้นที่สามกลับมาจากทะเลทรายนั้นได้ ตอนนี้พวกเธอน่าจะนอนอยู่ในปราสาทหรือไม่ก็บ้านพักที่โหนดสักแห่ง แต่ต้องไม่ใช่พื้นทรายแสนนุ่มนี้สิ

เปลือกตาที่ปิดสนิทมาจนถึงเมื่อครู่ค่อยๆ ขยับ เธอลืมตาขึ้นช้าๆ ก่อนจะรีบหลับตาลงอีกครั้ง เนื่องจากแสงที่สว่างจ้าเกินกว่าสายตาของคนที่ไม่ได้ตื่นจะรับได้ เธอรีบปรับสภาพสายตาอยู่ชั่วขณะแล้วลืมตาขึ้นใหม่ สิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าคือสีฟ้าจัดของท้องฟ้าอันแสนสดใสและกว้างไกลจนสุดสายตา แต่ในความสดใสนั้นเธอก็พบกับความผิดปกติที่ใหญ่หลวงเรื่องหนึ่งด้วย

ท้องฟ้าที่เห็นก็ยังเป็นท้องฟ้าปกติเหมือนเช่นที่เคยเป็นในโลกอันสุขสงบ เธอไม่ได้เห็นท้องฟ้าแบบนี้มานานหลายเดือนแล้ว แต่สิ่งที่ไม่ปกติก็คือ บนท้องฟ้าที่เธอกำลังมองกลับไม่มีซาเครสต้า!

‘ไม่น่าเป็นไปได้ ต้องฝันอยู่แน่ๆ’ ชาร์ลิตตอบกดตัวเอง

ไม่มีเหตุผลอะไรที่เมืองซึ่งเธออยู่มาตั้งแต่เกิดจะไม่อยู่ตรงที่ที่มันควรจะอยู่ ความเป็นไปได้เดียวที่เธอจะมองเห็นท้องฟ้าสีสดใสโดยไร้สิ่งกีดขวางก็คือเธอกำลังนอนอยู่บนซาเครสต้า แต่จะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไรในเมื่อซาเครสต้าไม่มีชายหาด ดินแดนลอยฟ้าแห่งนั้นไม่มีทะเล ถ้าจะมี...ก็มีแต่เพียงทะเลเมฆเท่านั้น

‘แล้วนี่ข้ากำลังอยู่ที่ไหน!’

ความคิดนั้นทำให้หญิงสาวย่นตัวลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว และสิ่งแรกที่ปะทะสายตาก็ทำให้ชาร์ลิตลืมหูลืมตาที่เธอลุกขึ้น ลืมนึกถึงความเจ็บปวดทั่วร่างกายซึ่งก็ยังไม่ออกว่าได้รับมันมาตอนไหน รวมทั้งอาการศีรษะหมุนตัวที่เกิดจากการที่ลุกขึ้นเร็วเกินไป หรือแม้กระทั่ง

ความจริงอีกข้อที่เธอเพิ่งรับรู้ได้จากการมองสภาพแวดล้อมรอบตัวแบบผ่านๆ ว่าเธออยู่ที่นี่คนเดียว เธอลืมทั้งหมดนั้นเพราะมีสิ่งก่อสร้างที่ไม่ควรจะต้องอยู่ตรงหน้าเธอ

พื้นแสนนุ่มที่นอนอยู่เมื่อกี้เป็นพื้นทรายจริงๆ แต่ที่นี้ก็ไม่ใช่ว่าชายหาด ไม่มีน้ำทะเล ก็แน่ละ เธอไม่ได้ยินเสียงคลื่นซัดฝั่งสักนิดเลยนี่ ทรายอันแสนนุ่มที่เธอเพิ่งยืนตัวขึ้นนั่งคือทรายสีขาวบริสุทธิ์ สีขาวที่แตกต่างจากสีส้มเหลืองของทะเลทรายที่เธอเพิ่งรอดชีวิตกลับมา แล้วที่สำคัญ สิ่งที่มาทดแทนต้นมะพร้าวหรือบ้านเรือนริมชายหาดก็คือ ตัวแทนสถาปัตยกรรมที่งดงามที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นมา

สิ่งก่อสร้างตรงหน้าจะเรียกว่าโบสถ์ วิหาร หรืออะไรก็ได้แล้วแต่ความเชื่อ แต่เมื่อมองถึงประโยชน์ใช้สอยแล้ว มนุษย์ก็ใช้สถานที่เช่นนี้เป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมก็แล้วกัน แต่สิ่งที่ทำให้คนที่เพิ่งพินขึ้นมาต้องตกตะลึงไป ไม่ใช่ความไม่สมเหตุผลของสถานที่ตั้ง แต่เป็นขนาดอันใหญ่โตมหึมา ความวิจิตรงดงามที่กลมกลืนจนก่อให้เกิดความสมบูรณ์แบบอย่างแปลกประหลาดของมหาวิหารนั้นต่างหาก

หลายวินาทีต่อมา ชาร์ลลอตต์จึงเรียกสติกลับมารับรู้ความจริงที่ถูกลืมไปได้ หญิงสาวเริ่มมองไปรอบๆ อย่างพิจารณาอีกครั้ง

“บา...บาร์ค! ลูนล์! คอลย์!”

หญิงสาวตะโกนเรียกหากกลุ่มคนที่ควรอยู่ข้างๆ เธอตอนนี้ แต่ก็ไร้ผล เสียงที่ตะโกนออกไปกลืนหายไปกับความเงียบของอาณาบริเวณที่โล่งกว้าง

‘มันไม่ควรเป็นแบบนี้’ ชาร์ลลอตต์คิดขณะค่อยๆ ยืนขึ้น ความรู้สึกโหวงเหวงคับคูลานเข้ามาในจิตใจของหญิงสาวที่ละน้อย ความมั่นใจที่

มักแสดงออกเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่นลดลงรวดเร็วอย่างน่าตกใจ

“ลูนล์! บาร์ค! คอรัย!”

ชาร์ลีสตรองเรียกซ้ำอีก แม้ตัวเองจะยืนทรงตัวได้ไม่ดีนัก พื้นทรายทำให้เธอเย็นลำบากขึ้น ความอ่อนร้อนของมันทำให้เธอเจ็บข้อเท้ามากขึ้น แต่ก็ไม่เท่าอาการที่ปวดร้าวระบมทั่วตัว

เจ้าหญิงชาร์ลีสตรองผู้ไม่เคยต้องเจ็บปวด แต่หลายเดือนมานี้เธอทั้งเจ็บตัวและเจ็บใจมากกว่าหญิงสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกันจะเจ็บเสียอีก แต่มันก็สมควรแล้วละ เพราะหากไม่เจ็บอย่างที่ผ่านมานี้ เธออาจต้องเจ็บมากกว่านี้หากเอาแต่นอนเป็นไขในหินอยู่ในปราสาท...หญิงสาวคิด

“ลูนล์! บาร์ค! คอรัย!” ชาร์ลีสตรองยังคงตะโกนเรียกเพื่อนร่วมก๊วนต่อไป แต่ก็ไร้เสียงตอบรับเช่นเคย หญิงสาวมองทั้งซ้ายและขวาจนทั่วแล้วก็ยังไม่พบสิ่งมีชีวิตใดๆ นอกจากผืนทรายกับท้องฟ้า เธอจึงตัดสินใจเดินตรงเข้าหามหาวิหาร

มหาวิหารสร้างจากหินสีขาวไร้รอยตำหนิ เจ้าหญิงแห่งอาณาจักรลอยฟ้าคิดว่าเธอไม่เคยเห็นวิหารที่สวยงามยิ่งกว่านี้มาก่อน แต่เธอก็นึกไม่ออกว่ามหาวิหารตรงหน้าอยู่ส่วนไหนในอาณาจักรของเธอ ชาเครสต้าไม่มีชายหาด แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าที่นี่ไม่ใช่ชายหาด เพียงแต่เป็นพื้นทรายเท่านั้นเอง แต่ชาเครสต้าก็ไม่มีพื้นที่ส่วนไหนที่มีทรายสีขาว แล้วที่นั่นที่ไหนกัน

“หรือว่าเจ้านาพิกานั่นพาพวกเรามาที่แปลกๆ อีกแล้ว”

ใช่ นาพิกาเจ้าปัญหานั่น นาพิกาที่นำพวกเธอออกค้นหาของวิเศษ...ใช่แล้วนาพิกา!

ไวเท่าความคิด ชาร์ลส์รีบตบไปตามตัวเพื่อหานาฬิกาเรือนสุดท้ายที่มันควรจะอยู่ ไม่ถึงลิบวินาที เจ้าหญิงคนเก่งก็ใจหายวบเมื่อไม่พบของที่ต้องการหา

ร่างที่กำลังก้าวเดินมุ่งตรงไปยังมหาวิหารหยุดกึก ก่อนจะหันขวับกลับไปมองที่เธอเพิ่งจากมา แล้วสายตาก็ไปปะทะเข้ากับนาฬิกาทรายที่นอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้นทรายห่างจากจุดที่เธอลุกขึ้นนั่งไม่กี่มิลลิเมตร หญิงสาวรีบเดินกลับไปคว้าของสำคัญขึ้นมา แต่ความดีใจที่หาของเจอกลับอันตรธานไปในทันทีที่ที่คว้ามานมาไว้ในมือ ครั้งนี้เธอใจหายวบยิ่งกว่าหามันไม่เจอเสียอีก ขณะเดียวกันก็รู้สึกเย็นเยียบจนถึงชั่วหัวใจเลยเสียวละ

ไม่มี...ไม่มีแล้ว ทรายในนาฬิกาของเธอไม่เหลืออยู่เลย เวลาของพวกเขาเธอ ไร่! มันจบแล้ว มันจบแล้ว

เจ้าหญิงคร่ำครวญอยู่ในใจ ขาที่พอจะมีเรียวแรงลุกขึ้นเมื่อคู่อ่อนล้าจนทรุดลงไปกองกับพื้นทรายอย่างหมดแรงอีกรอบ พร้อมกับน้ำตาก็ร่วงพรูออกมาอย่างไม่รู้ตัว สองมือที่กำนาฬิกาทรายซึ่งมีรอยร้าวเป็นรูรั่วไว้ก็สั่นระริกจนเจ้าตัวไม่สามารถควบคุมได้

“ทรายหายไปในไหน มันหมดไปได้ยังไง...”

น้ำเสียงสั่นเครือของชาร์ลส์ตยุดอยู่ที่ประโยคนั้น ก่อนที่น้ำตาซึ่งกำลังไหลรินอยู่จะหยุดอย่างกะทันหัน แล้วก็ลงมองนาฬิกาทรายที่ว่างเปล่าเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

“หมด...หมดเหอะ มันจะหมดได้ยังไง” หญิงสาวพึมพำ

ใช่ มันจะหมดได้อย่างไร ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา พวกเขาไม่เคยเห็นวินาทีที่นาฬิกาทรายว่างเปล่าเลยสักครั้ง จะมีก็แต่นาฬิกาที่สูญสลายกลายเป็นผุยผงเท่านั้น แล้วทรายในนาฬิกาที่เธอกำลังถืออยู่นี้

มันหมดได้อย่างไร!

เหมือนมีใครจุดไฟในที่มืด ความทรงจำมากมายก่อนหน้าที่เธอจะสลบไปหลังไหลเข้ามาในสมอของหญิงสาวรากับน้ำป่าที่พุ่งทะลักมาจากท่อนที่พังทลาย

พวกเธอปฏิบัติภารกิจสำเร็จ เธอได้ของวิเศษชิ้นที่สาม จากนั้นก็เดินทางกลับด้วยนาฬิกาทรายอีกเรือนที่อยู่ในตัวหนอนยักษ์ แล้วพอกลับมาถึง เธอก็รีบเปิดดูกล่องนาฬิกา แล้วก็พบ...

หญิงสาวหลับตา พยายามลำดับเรื่องที่ผ่านมา ภาพเหตุการณ์ก่อนหน้าที่เธอจะสลบก็ฉายชัดขึ้น ภาพที่ฝากล่องที่เก็บนาฬิกาเปิดออก แล้วเม็ดทรายสีขาวก็พุ่งกระจายออกมา เธอตรงเข้าคว้านาฬิกาทรายเรือนสุดท้ายมาได้ แล้วพบว่าเม็ดทรายยิ่งกว่าตอนที่รู้ว่านาฬิกาทรายเรือนที่สามแตกสลายก่อนเวลาที่ภารกิจจะจบเกิดขึ้นตรงหน้าแล้ว

นาฬิกาทรายเรือนสุดท้ายร่ว!

ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ รู้แต่มันเหลือทรายอยู่ไม่ถึงครึ่ง

ขณะที่ความตกใจเริ่มแผ่ไปยังทุกคน เจ้าทรายสีขาวที่ลอยพุ่งกระจายขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ อยู่นั้นก็เริ่มแปรสภาพเป็นพายุทรายขนาดย่อมๆ จากนั้นชาร์ลิตก็ไม่แน่ใจแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อ เธอได้ยินเสียงใครบางคนร่ายมนตราเปิดประตูกาลเวลา ปลายเท้าของเธอสัมผัสได้ถึงความร้อนของวงมนตรา เสียงบาร์คโวยวายดังขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ลมพายุก็หมุนเร็วและแรงขึ้นจนตัวเธอลอยขึ้นจากพื้น แล้วก็เกิดแรงดึงดูดมหาศาลราวกับจะซัดเหวี่ยงทุกคนให้หมุนวนไปพร้อมๆ กับมัน และเสียงสุดท้ายที่เธอได้ยินก่อนหมดสติก็คือ เสียงของลูนัลที่ว่า...

‘จับมือข้าไว้!’

คิดได้ถึงตรงนี้ ดวงตาสีมรกตก็เบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจ พร้อมๆ
กับการรับรู้ในเรื่องที่น่าตกใจยิ่งกว่า

ภารกิจสุดท้ายได้เริ่มขึ้นแล้ว!

ชาร์ลียอตใช้เวลาไปอีกหลายวินาทีกว่าจะเรียกสติกลับมาที่
นาฬิกาทรายว่างเปล่าตรงหน้าได้ ก่อนจะลุกขึ้นมองไปรอบๆ ถ้าตอนนี้มี
ใครอีกคนที่ชอบขัดใจเธออยู่ด้วยละก็ เขาต้องเจอกับเจ้าการวางแผนพา
พวกเธอไปที่ไหนสักแห่งแน่ๆ แต่ที่นี่ไม่มีใครนอกจากเธอ นั่นทำให้
ชาร์ลียอตยอมรับโดยไม่รู้ตัวว่า...เป็นอีกครั้งที่เธอคิดพึ่งพาเขาอีกแล้ว

“ไหนบอกให้จับมือไ้แล้วปล่อยทำไม”

ชาร์ลียอตบ่นพึมพำ แม้ไม่รู้นั่นเป็นความจริงหรือไม่ก็ตาม แต่ก็
ขอเหน็บแนมอีตาดคนชอบสั่ง ชอบวิจารณ์ความไม่สมเหตุสมผลของเธอบ้าง
สักนิดสักหน่อยก็พอ อย่างน้อยมันก็ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อยละนะ

หญิงสาวถอนหายใจแล้วก็มลงมองนาฬิกาในมือ พลังคิดว่า
หากที่นี้คือที่ที่ต้องหาของวิเศษชิ้นสุดท้ายจริงๆ การที่นาฬิกาทรายกลายเป็น
แบบนี้ก็น่าจะมีเหตุผล แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไร มันก็ทำให้ภารกิจ
สุดท้ายนี้ยุ่งยากยิ่งขึ้นกว่าที่ควรจะเป็นเสียแล้ว

พวกเธอไม่เพียงยังไม่รู้ว่าจะหาของวิเศษชิ้นสุดท้ายนั้นได้ที่ไหน
ไม่สิ ต้องบอกว่ายังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าของวิเศษที่ว่านั้นมันคืออะไร แล้ว
ยังต้องค้นหานาฬิกาทรายอีกเรือนที่อาจจะอยู่หรือไม่อยู่ในสถานที่
ปฏิบัติภารกิจนี้ให้เจออีกด้วย ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ได้กลับบ้านกัน แต่
เหนือสิ่งอื่นใดก็คือ ก่อนจะทำทั้งสองอย่างนั้น เธอคงต้องหาพวกพ้อง
ของเธอให้เจอก่อน

ชาร์ลียอตถอนหายใจดังๆ อีกครั้งก่อนจะหยิบปลายเชือกที่ปลาย

เข็มขัดมามัดนาฬิกาทรายไว้ให้แน่น แล้วปล่อยตัวเรือนนาฬิกาทิ้งห้อยลงไปกลายเป็นเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง

“ตอนนี้ไม่มีกระเป๋ายู่ออย่างนี้ไปก่อนแล้วกันนะเจ้านาฬิกา” หญิงสาวพุดพลาตบลงบนนาฬิกาซึ่งห้อยต่อแต่งอยู่สองสามที แล้วตัดสินใจออกเดินตรงไปยังทิศทางที่ตั้งมหาวิทยาลัยอีกครั้ง

อาการเจ็บปวดตามตัวเบาบางลงบ้าง แต่ไม่มาก ชาร์ลลอตคิดว่า อาจเกิดจากการเดินทางแบบกะทันหันโดยไม่ทันได้ตั้งตัวนั้น และก็เปล่าประโยชน์ที่จะมายื่นพร่ำรำพันถึงความเจ็บปวดในที่ที่ไม่มีใคร ถ้าเธอเข้าไปในวิหาร อย่างน้อยอาจจะหาคนช่วยได้ หรือหากไม่มีคนช่วยจริงๆ เธอก็จำเป็นต้องหาเมืองหรือบ้านคน เพื่อจะสืบข่าวของคนอื่นได้บ้าง เธอเองยังมานอนสลบที่นั่นได้ อีกสองคนกับหนึ่งตัวนั้นก็ต้องเป็นเหมือนกัน

ถึงแม้ชาร์ลลอตพยายามคิดในแง่ดี แต่เมื่อเข้ามาในมหาวิทยาลัย เธอก็ต้องผิดหวัง แม้มันสวยงามตระการตาแค่ไหน แต่ไม่มีคน...ก็จบ

“เป็นไปได้ไง สถานที่ที่เหมือนดูแลรักษาไว้อย่างดีอย่างนี้จะไม่มีคน” ชาร์ลลอตพุดขึ้นเบาๆ ก่อนจะเดินสำรวจไปตามทางเดินกลาง

เจ้าหญิงชาร์ลลอตเกิดและเติบโตในปราสาท เธอผู้ซึ่งจะขึ้นเป็นราชินีแห่งอาณาจักรลอยฟ้าผ่านการอบรมและเรียนรู้ถึงพิธีกรรมต่างๆ ในวิหารมาอย่างดีเยี่ยม แม้ว่ามันจะไม่ได้ช่วยในการปฏิบัติภารกิจที่ผ่าน มาของเธอสักเท่าไร ตามที่คู่กัดของเธอไม่ยอมพลาดโอกาสจี้จุดอ่อนนั้นเลยสักครั้งก็ตาม แต่ถ้าจะพูดถึงความรู้ของการเป็นเจ้าหญิงและราชวงศ์แล้วละก็ ชาร์ลลอตแน่ใจว่าเธอก็เก่งไม่แพ้ใครเหมือนกัน

วิหารแห่งนี้สร้างขึ้นโดยผสมผสานวัฒนธรรมของอาณาจักรลอยฟ้ากับอาณาจักรบนดินเข้าด้วยกัน ลวดลายบางอย่างจึงแปลกตา

แต่บางส่วนกลับคล้ายคลึงกับที่เธอเคยเห็น รูปปั้นปูนดำที่มีบ่งบอกถึงประวัติศาสตร์ของสถานที่แห่งนี้ว่าพวกเขาบูชาพลังธรรมชาติ ทั้งผืนดินแม่น้ำ สายลม และดวงอาทิตย์ โดยมีผู้เป็นสื่อกลางคือ...หญิงสาว

สิ่งที่แปลกไปจากหนังสือประวัติศาสตร์ที่เธอเรียนมาก็คือ พิธีกรรมส่วนใหญ่มักใช้หญิงสาวเป็นเครื่องสังเวยมากกว่าการยกย่องให้เป็นสื่อกลางหรือเป็นผู้ทำพิธี นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมปัจจุบันถึงได้มีแต่นักบวชที่เป็นผู้ชาย แต่ในวิหารแห่งนี้กลับตรงข้าม เขาใช้หญิงสาวเป็นสื่อกลางแทนได้รับเกียรติยกย่องอย่างสูง

“นี่ รู้ไหม มีคนพบสัตว์ประหลาดที่วิหารฟากตะวันตกละ” เสียงพูดคุ้ยดังมาจากทางเลี้ยวด้านหน้า

พอได้ยินเสียง หญิงสาวก็รีบเหลียวซ้ายแลขวาเพื่อหาที่ซ่อนตัว ประสพการณ์หลายเดือนที่ผ่านมาทำให้เธอตื่นตัวเร็วขึ้นกับการป้องกันตัว จึงนี้กระแวงทั้งคนและสถานที่แปลกๆ ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ แม้จะไม่แน่ใจ อย่างน้อยก็ควรซ่อนตัวไว้ก่อนจะดีกว่า ไม่เสียหลาย

‘เจ้าต้องหัดคิดก่อนทำบ้าง’

เสียงของใครบางคนดังก้องในจิตใจสำนักของเธอ

‘ให้ตายเถอะ ในเวลาแบบนี้ยังอุตส่าห์ได้ยินเสียงบ่นของอีตานั่นอีก’ ชาร์ลิตตคิด แต่มันก็จริงนะ สิ่งที่ทำเธอทำในหลายๆ ครั้งทำให้คณะเดินทางลำบากมากกว่าจะช่วย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอไม่ได้คิดสักหน่อย

“เธอจ้ะ หลังสวดบูชาสายลม เราไปดูกันไหม” อีกเสียงดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงฝีเท้าที่ดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

ดวงตาเรียวสวยกวาดมองไปทั้งซ้ายขวาก็ไม่เห็นอะไร นอกจาก

เสาดินตันใหญ่ที่พอจะใช้หลบได้ เธอจึงตรงไปหลบหลังเสาดินแล้วตั้งสติให้สงบนิ่ง ฟังเสียงฝีเท้าจากเจ้าของเสียงทั้งสองอย่างระมัดระวัง เธอไม่ใช่ นายพรานเก่งกาจอย่างคอลีย์ แต่เธอก็เคยเห็นเขาหลบซ่อนตัวมาบ้างหรือหน้า ก็แค่ต้องเดินหมุ่นไปรอบเสาให้ทิศทางสวนกับสองคนที่กำลังเดินมา พวกเขาไม่เห็นเธอแล้วละ

“เฮลสิ น่าดูออกจะตาย เห็นเขาเล่ากันว่ารูปร่างคล้ายๆ ม้า ที่สำคัญมันพูดได้ด้วยนะ มันเอาแต่ร้องเรียกหาใครไม่รู้ ไม่ยอมหยุดเลย พวกฟากตะวันตกเลยจับมันมัดปากไว้”

รูปร่างคล้ายม้า พูดได้ ชอบโวยวาย คำจำกัดความนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าพวกฟากตะวันตกที่เวลานั้นเจอกับใคร ถ้าไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของเธอกิเลนซึกุยแห่งซาเครสต้า คงเป็นเจ้าบาร์คแน?...ชาร์ลิตเตาในใจ

“โห! แล้วเขาจับมันมัดได้ไง ท่าทางจะร้ายน่าดู” เสียงหนึ่งถามขึ้นอย่างสนใจ

“เขาจับมัดไว้ตั้งแต่มันยังสลบอยู่นะสิ แต่ขนาดมัดมันก็ยังโวยวายได้ ท่าจะฤทธิ์เยอะ โอ ตายละ พวกเราต้องรีบแล้ว เดี่ยวโดนท่านนักบวชใหญ่ดุเอานะ”

เสียงฝีเท้าของทั้งคู่ดังห่างออกไปไกลแล้ว ชาร์ลิตเตาถึงโผล่หัวออกจากหลังเสา ก่อนจะหันมองซ้ายมองขวาอีกรอบ แล้วรีบเดินไปทิศทางตรงข้ามกับนักบวชสองคนนั้นทันที พลางคิดในใจว่า

‘เฮลละ ไม่ว่ายังไงเราก็คือที่อยู่สมาชิกรวมของเรานึงตัวแล้ว ที่นี้ก็เหลืออีกสองคน’

2

สัตว์ประหลาด

เสียงจ๊อกแจ้กรอบๆ ตัวบาร์คดังเพิ่มขึ้นตามระดับความร้อนแรงของแสงอาทิตย์ที่อาบทั่วตัวมัน บาร์คเปิดเปลือกตาขึ้น กะพริบถี่ๆ แล้วมองไปรอบๆ อย่างแข็งๆ

‘อนาถตัวเองดีแท้’ บาร์คคิดแบบปลงๆ ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง อย่างหมดอารมณ์

‘ดูอะไรกันอยู่ได้’ ไม่เคยเห็นกิเลนหล่อหรือไง’ บาร์คคิด

บาร์คไม่รู้ว่ามีมันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร แล้วคนอื่นๆ หายไปไหนกันหมด รู้อยู่อย่างเดียวคือตั้งแต่ฟื้นขึ้นมามันกินอนแอ้งแม้งอยู่ตรงนี้แล้ว แกมแบบไม่ธรรมดาซะด้วย แต่โดนมัดเสียจนกระดิกตัวไม่ได้เลย มันพยายามดิ้นและใช้พลังทั้งหมดเพื่อให้เชือกขามหาหลายชั่วโมงติดต่อกันแล้ว แต่ก็ไร้ผล สุดท้ายก็ได้แต่นอนหมดสภาพเป็นของแปลกให้ใครๆ

มารุมล้อมกันราวกับดูปาหี่อย่างนี้

‘ทำไมพลังเราถึงใช้ไม่ได้เรื่องเลยพะ ปกติเชือกแค้นนี้ไม่น่ามัดเราได้เลยนี่นา เปลี่ยนร่างก็ไม่ได้ หรือว่าพลังของเราหายไปหมดแล้ว!’
กิเลนจอมโหดคิดอย่างหงุดหงิด และเริ่มเห็นลางร้ายขึ้นรางๆ แล้ว

‘แล้วนี่มันที่ไหนกันละเนี่ย โอ๊ย อย่าบอกนะว่าจะเอาเราไปทำอาหารอีกนะ ไม่เอาแล้วน้า’

คนขี่ขาลาดก็ยังคงขี่ขึ้นสมอบอย่างเคย แม้จะเก่งขึ้นมาบ้าง แต่จิตได้สำนึกก็ยิ่งซึ่กแล้วและหวาดระแวงไม่เลิกอยู่ดี ยิ่งพอพลังที่เฟื่องจะมีมากกับเขาบ้างหายไป บาร์คก็ยิ่งขาดความมั่นใจและวิตกกังวลมากขึ้น

“บาร์ค” เสียงกระซิบของใครบางคนทำให้บาร์คลืมตาขึ้นทันที แล้วมองไปยังต้นเสียง

‘เจ้าหญิง!’

บาร์คทำท่าจะตะโกนออกมา แต่ซาร์ลิตตที่ตอนนี้อยู่ในชุดซึ่งคล้ายคลึงกับผู้หญิงที่ยืนรุมล้อมชื่นชมความหล่อของมันอยู่ ยกนิ้วขึ้นและริมฝีปากเป็นเชิงบอกให้มันเงียบ ก่อนจะหันซ้ายหันขวาแล้วแทรกตัวออกไปจากกลุ่มคนพวกนั้น

‘อ้าว! ไหง่ทั้งกันอย่างนี้ละเจ้าหญิง มาปล่อยกระหม่อมออกไปก่อน’ บาร์คคิดอย่างกระวนกระวาย

“นี่เจ้า ดูเจ้าสัตว์ประหลาดนั่นสิ มันทำท่าเหมือนจะพูดอะไรกับเจ้าเลยนะ” เสียงนักบวชสาวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ซาร์ลิตตเมื่อก็เอ่ยขึ้น

“บ้าเหวอ มันจะมามองอะไรข้าล่ะ” อีกเสียงแย้ง

‘ใช่ ใครจะไปมองเจ้ากัน เจ้าหญิงของข้าสวยกว่าตั้งเยอะ ว่าแต่เจ้าหญิงหายไปไหนแล้วอ๊ะ ฮือๆ...อย่าทิ้งบาร์คนะกระหม่อม’ บาร์ค

ตอบได้ในใจ

ส่วนคนที่บาร์คิดว่าทิ้งมันไปแล้ว กลับกำลังเดินวนอยู่รอบๆ กลุ่มคนที่ล้อมรอบตัวเจ้าบาร์ค

ชาร์ลิตตดูกลมกลืนไปกับนักบวชทั้งชายหญิงที่มุ่งตรงมายังหาดทรายสีขาวทางฝั่งตะวันตก เพราะตอนที่เธอวิ่งผ่านออกมาได้ไปเจอห้องซักล้างของวิหารเข้าพอดี เลยแอบหยิบเสื้อคลุมนักบวชหญิงมาสวมเสียชุดหนึ่ง

ท่าทางที่นี้จะมีนักบวชเยอะนะ เพราะนอกจากจะไม่มีใครจับเธอได้แล้ว เวลาเธอเดินผ่านก็ยังโค้งตัวทักทายอีกด้วย

ชาร์ลิตตเคยเห็นการทักทายเวลาเจอกันแบบนี้มาก่อน มันเป็นการยทที่นักบวชกระทำให้กันและกัน แม้จะไม่ใช่จักกันก็ตาม

ที่นี้มีบางอย่างเหมือนกับสิ่งที่เธอรู้ แต่บางอย่างก็ไม่เหมือน ยกตัวอย่างเช่น ที่นี้ไม่มีใครรู้จักกิเลน!

กิเลนเป็นสัตว์โบราณของชาเครสต้า มีความสำคัญทั้งในแง่การปกป้องอาณาจักรและเป็นสัญลักษณ์ของสัตว์หลวง ไม่ว่าในวิหารหลังไหนของชาเครสต้าจะมีภาพกิเลนอยู่คู่บัลลังก์เสมอ

หลายภารกิจที่ผ่านมา แม้คนในโลกนั้นๆ ที่เธอไปรู้จักหรือไม่รู้จักกิเลน ก็ไม่ทำให้ชาร์ลิตตแปลกใจเท่าที่นี้ เพราะดินแดนแห่งนี้มีกลิ่นอายและสถาปัตยกรรมที่คล้ายคลึงกับชาเครสต้าราวกับฝาแฝดกันนะสิ

“น่าแปลก! ทำไมผู้คนที่นี่กลับไม่รู้จักกิเลน”

“แล้วเราจะทำยังไงดีละเนี่ย ท่าทางคนพวกนี้กำลังคิดว่าบาร์คเป็นสัตว์ประหลาดเสียละมากกว่า” ชาร์ลิตตพึมพำกับตัวเอง

“หลีกหน่อย หลีกหน่อย ท่านนักบวชใหญ่มาแล้ว”

เสียงโหวกเหวกโวยวายดังจากด้านหน้าของชาร์ลोट ผู้คนที่รายล้อมอยู่มากมายแหวกออกเป็นทาง ดันเธอให้ถอยร่นออกไปอีกหลายก้าว เพื่อเปิดช่องว่างให้กลุ่มนักบวชชาวสก็อตเดินเข้าไป

นักบวชสก็อตนั้นเป็นชายสามหญิงหนึ่ง ไม่ต้องฟังเสียงตะโกนบอกเมื่อชาร์ลोटก็รู้แล้วว่านักบวชทั้งสี่คนนี้ใหญ่จริง มันแสดงออกมาชัดเจนจากเครื่องแต่งกายของพวกเขา

ชายชราร่างสูงเจ้าของเส้นผมสีขาวยาวถึงกลางหลัง น่าจะเป็นตัวแทนนักบวชฝ่ายบูชาแผ่นดิน เลื้อยคลานสี่น้ำตาเลิ้มปากอักขระโบราณที่เขาสวมอยู่บ่งบอกตำแหน่งอย่างนั้น แม้ชาร์ลोटจะอ่านตัวอักษรที่ปักบนเสื้อพวกนั้นได้ไม่ครบทุกตัว แต่ก็มีหลายคำในนั้นที่เธอรู้จักดี มันเป็นคำในบทสวดเพื่อขอบคุณแผ่นดินซึ่งเธอเคยท่องตอนเด็กๆ

ชายชราอีกคนสวมเสื้อคลุมสีฟ้าอ่อน ใบหน้ามีรอยยิ้มตลอดแถมในมือยังมีพัด น่าจะเป็นตัวแทนนักบวชฝ่ายบูชาสายน้ำ ชาร์ลोटเคยอ่านหนังสือเกี่ยวกับลัทธิบูชาน้ำ พัดที่เขาถือก็มีสัญลักษณ์การบูชาน้ำอยู่ด้วย

ถัดมาคือหญิงชราท่าทางเคร่งขรึม เส้นผมรวบตั้งขมวดมุ่นเป็นมวยสูง ชุดแต่งกายกรุยกราย และทุกครั้งที่เธอก้าวเดินจะมีเสียงเหมือนกระพรวนดังขึ้นตลอดเวลา มีคำโบราณของชาวเคลต์ดำได้กล่าวไว้ว่า

‘เมื่อสายลมมาเยือน กระพรวนน้อยจะสั่นดัง’

ซึ่งแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาของคนโบราณที่พยายามจะใช้สิ่งที่จับต้องได้มาเป็นตัวแทนสื่อความหมายถึงสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ดังนั้นชาร์ลोटจึงคิดว่าเธอคนนี้จะคงเป็นตัวแทนนักบวชฝ่ายบูชาสายลม

และนักบวชคนสุดท้ายก็ตอบยั่วว่าเธอคิดถูก ชายวัยกลางคนที่ดู

อายุน้อยที่สุดสวมชุดเสื้อคลุมสีส้มแดง ตามชอบชายเสื้อตัดเย็บด้วยผ้าที่มีลายปักเป็นสัญลักษณ์ดวงอาทิตย์ แนนอน คนคนนี้ต้องเป็นตัวแทนนักบวชฝ่ายฆราวาสดวงอาทิตย์แน่ๆ

นักบวชทั้งหมดโค้งรับเป็นทางยาวราวกับคลื่นพลิวไปตลอดทางที่คนทั้งสี่เดินผ่าน ไม่เว้นแม้แต่ชาร์ลิตต์ที่โค้งตัวแทบไม่ทัน เพราะมัวแต่พินิจพิจารณาการแต่งกายของนักบวชทั้งสิ้น

“ใครเป็นคนเจอสัตว์ตัวนี้เป็นคนแรก” นักบวชหญิงชราถามขึ้น

“ข้าเองค่ะ” นักบวชสาวคนหนึ่งที่แต่งกายคล้ายๆ ชาร์ลิตต์เอ่ยรับ

“อ้อ แล้วนักบวชจากวิหารสายลมมาทำอะไรที่วิหารวารีเล่าเวลานี้เป็นเวลาอะไร”

‘กรรม! งานเข้าเลยไหมล่ะ’ ชาร์ลิตต์คิด พลางนึกขึ้นได้ว่าตัวเองก็สวมชุดเหมือนกับเธอคนนั้น คิดได้อย่างนั้นก็รีบกระเถิบตัวให้พ้นสายตาของนักบวชหญิงชราทันที

“เอ่อ...เอ่อ ข้ามาเยี่ยมน้องสาวที่นี่ค่ะ มาตั้งแต่เช้าแล้ว แล้วก็มาเจอเจ้านี้เข้า เลย...คิดว่าต้องอยู่ที่นี้เพื่อคอยให้ข้อมูลพวกท่านค่ะ”

“ที่เด็กคนนี้พูดมากก็มีเหตุผลนะ เอาน่า เวโรนีย์ อย่าเข้มงวดให้มากนักเลย เท่านี้วิหารเจ้าก็ไม่มีใครอยากเข้าใกล้แล้ว” ชายชราเจ้าของพัดเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

นั่นทำให้ชาร์ลิตต์คิดใหม่่ว่าเธอควรต้องไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่แล้วละ ทำทางวิหารสายลมจะไม่เหมาะกับเธอเท่าไร

“ข้าก็แค่ถาม เอละ เล่าต่อไปสิ เจ้าสัตว์ประหลาดนี่มาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

ชาร์ลล็อตแอบเห็นนักบวชสาวคนนั้นลอบถอนหายใจเล็กน้อย แล้วพูดต่อว่า “คือ...เข้ามาเดินเล่นที่ชายหาดนี้กับน้องสาวค่ะ แล้วพบว่า เจ้าตัวนั้นนอนจมกองทรายอยู่ ตอนแรกก็นึกว่าใครเอาศพมาที่ไหนมาฝังไว้ ทำอย่างนี้ไม่ถูก เพราะรอบบริเวณวิหารเป็นเขตศักดิ์สิทธิ์ ไม่ควรมีศพอยู่ตรงนี้...”

‘ศพ! เฮอะ คิดได้ไง ข้ายังดูดีออกขนาดนี้’ บาร์คทีนอนฟังอยู่เถียงในใจอย่างเคื่องๆ

“ข้ากับน้องสาวเลยช่วยกันขุดค่ะ แต่ขุดกันสองคนคงไม่ไหว น้องสาวก็เลยไปตามเพื่อนๆ ในวิหารวารีมาช่วยขุดด้วย แล้วก็พบว่ามันไม่ใช่ศพ แต่เป็นม้าประหลาดมีเขาอย่างที่เราเห็นนี้แหละค่ะ”

นักบวชสาวพูดพลางชี้ไปทางเจ้าสัตว์ประหลาดที่ว่า ซึ่งมันทำเหมือนพยายามจะพูดอะไรสักอย่าง แต่เพราะถูกมัดปากเอาไว้ เสียงที่ออกมาเลยเป็นเพียง

“อ้า! อ้อ! อ้อ! (ข้าไม่ใช่ม้า!)”

“มันพูดอะไร” นักบวชหญิงที่ชื่อเวโรนัสสงสัย

“ไม่ทราบค่ะ ตั้งแต่มันฟื้นขึ้นมาถึงส่งเสียงอย่างนี้ตลอด” นักบวชสาวตอบชี้่อๆ

‘โถ แม่คุณ ก็เล่นมดตั้งแต่หัวถึงหางอย่างนี้ ใครมันจะพูดได้ชัดกัน’ บาร์คค่อนในใจ

“มันพูดได้งั้นหรอ” นักบวชแห่งวิหารดวงอาทิตย์ถามขึ้นอย่างสนใจ

“ไม่ทราบค่ะ รู้แต่ว่ามันไม่ได้ร้องเหมือนม้าปกติ”

นักบวชสาวตอบพลางนึกในใจว่าไม่น่าพูดเกินจริงเลยเรา เพราะ

ตอนนั้นตกใจเลยรีบไม้กับเพื่อนว่าเจ้าสัตว์ประหลาดนี้พูดได้ โอ้ย ถ้าโดนชักมากกว่านี้จะทำไ้

“ฉันก็ลองเปิดปากให้มันพูด จะรู้เรื่องกัน”

“ค่ะ ท่านซานายนี่”

นักบวชสาวรับคำ ก่อนจะส่งสายตาไปหาเพื่อนจากวิหารวารีให้ปลดเชือกตรงบริเวณปากของบาร์ค ในขณะที่ชาร์ลิตตลอบมองนักบวชทั้งสองคนพลางคิดว่า

‘อ้อ นักบวชหญิงวิหารสายลมชื่อเวโรน ส่วนวิหารดวงอาทิตย์ชื่อซานายนี่ ต้องจำไว้’

ชาร์ลิตตบอกกับตัวเอง ดูเหมือนเธอจะต้องระวังคนทั้งสี่ไว้ให้มาก ดูท่าจะมีอำนาจที่นี้มากเลยทีเดียว

“ปล่อยข้า่น้ำ” เสียงแรกของบาร์คดังก้องไปทั่วบริเวณ

นักบวชที่ล้อมรอบมันอยู่ถึงกับแตกฮือ ยกเว้นแต่นักบวชใหญ่ทั้งสี่เท่านั้นที่ยังคงยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิม พวกเขาต่างจ้องมองสัตว์ประหลาดตรงหน้าด้วยสายตาสงสัย

“เจ้ามาจากไหน เป็นตัวอะไร ทำไมถึงมาที่นี้” นักบวชใหญ่จากวิหารธรณีเอยถามด้วยเสียงนุ่มนวล

บาร์คเหลือวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นเจ้าหญิงแล้ว ก็เลนหมุนมกลอกตา ก่อนจะตอบแบบเอาตัวรอดว่า “ข้าชื่อบาร์ค เป็นกิเลนใหญ่แห่งเกาะ... เกาะของข้า ข้าไม่รู้ว่ามาที่นี้ได้ยังไง แต่พวกเจ้าปล่อยข้าได้แล้ว”

“เกาะอะไรของเจ้า ‘เกาะของข้า’ ” เวโรนิตงคำตอบที่ไม่สมเหตุผลผลของบาร์คด้วยสีหน้าไม่ค่อยพอใจนัก

“เกาะของข้า ก็คือเกาะของข้า มันไม่ใช่เกาะของเจ้าเสียหน่อย

จะมาสโนใจทำไม”

บาร์คตอบสั้นไปเรื่อย ในบรรดาพวกที่ชอบพูดเรื่อยเปื่อยทั้งหมด ชาร์ลส์คิดว่าบาร์คนี้แหละเก่งที่สุด พูดไปเรื่อย ขอให้เอาตัวรอดได้เป็นพอ

“เฮ้ เจ้านี้”

“เฮาน่า...เวโรน เจ้าจะไปสนใจอะไรกับแค่ชื่อเกาะ” นักบวชใหญ่ในชุดสีน้ำตาลไกล่เกลี่ย

“ก็เจ้าตัวประหลาดนี่มันพูดจาวกวนนักนี่ ดาลเนล แล้ววันนี้จะรู้เรื่องกันไหม ข้าไม่ได้มีเวลาทั้งวันหรอกนะ วันนี้ที่ต้องยกเลิกการสวดบูชาสายลมก็เพราะเจ้านั่นแหละที่ทำให้ทุกคนไม่มีสมาธิ”

“จันเอาใหม่ บาร์ค ทำไมเจ้าถึงไม่รู้ว่าเจ้ามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

นักบวชคนสุดท้ายที่ยังไม่พูดอะไรเลยจนถึงตอนนี้เอ่ยขึ้น น้ำเสียงเรียบของเขาทำให้บาร์คนิ่งไปนิด ก่อนจะตอบกลับว่า

“อืม...ข้ากำลังกินขนมอยู่ตอนนั้น แล้วก็เกิดพายุ จากนั้นพอ ลมตาขึ้นข้าก็มาอยู่ที่นี้แล้ว” บาร์คพูดด้วยท่าทางเหมือนระลึกความทรงจำ

บาร์คตั้งใจไม่บอกข้อมูลบางส่วนออกไป มันไม่อยากให้ทุกคนรู้ว่ายังมีเจ้าหญิงอยู่ที่นี้อีกคน มันต้องปกป้องเจ้าหญิง

‘แหม เราเนี่ยฉลาดจริงๆ’ บาร์คคิดอย่างภูมิใจที่ตัวเองคิดเรื่องนี้ ออก

“จันเจ้าก็โดนพายุพัดมาจากเกาะของเจ้าสินะ”

“ใช่ ปล่อยข้าได้แล้ว ข้าจะกลับบ้าน”

‘แม้ว่าก่อนหน้านี้ต้องทำอย่างอื่นด้วยนะนะ’ บาร์คต่อในใจ

“ปล่อยไม่ได้นะ ธาร์น บางทีอาจเป็นพวกสัตว์แปลงก็ได้” เวโรน ร้องห้าม

“อ้าว! ดันเกิดฉลาดขึ้นมาอีก” บาร์คคิด

“จริงของเวโรน สองสามวันมานี้ดวงอาทิตย์ดูไม่ปกติเลย อาจมีบางอย่างเกิดขึ้นเร็วๆ นี้ เราควรระวังไว้ก่อน” ผู้รับผิดชอบเฝ้ามองการเปลี่ยนแปลงของดวงอาทิตย์เสริมขึ้นอย่างเห็นด้วย

“ฉันให้คนเอาเจ้าตัวนี้ไปไว้บนแท่นพิธีกลาง จัดเวรยามเฝ้าตลอด เวลา แล้วพวกเราจะต้องไปกราบทูลเรื่องนี้ให้พระราชาทรงทราบก่อน” ธาร์นสรุป ก่อนจะพยักหน้าให้คนของวิหารดวงอาทิตย์รีบไปจัดการตาม ที่พูด

“เดี๋ยว...เอื่อยวี้ อ่อยอ้าอะ” บาร์คเริ่มไวยวาย แต่ก็แค่แป๊บเดียว เพราะปากของมันถูกมัดอีกแล้ว

จากนั้นก็มีคนอีกหลายสิบคนมาช่วยกันเอาไม้สอดเข้าไปตามรู เชือกเป็นคานหาม ยกร่างของบาร์คขึ้นห้อยต่อแต่ง แล้วเดินตาม นักบวชเง่าทั้งสี่เข้ามหาวิหารไป

‘ยามเฝ้าตลอดเวลา เรื่องซักจะยุ่งแล้วสิ จะทำยังไงละทีนี้’ ชาร์ลลิตคิดพร้อมกับเดินตามคนอื่นไป แต่ขณะที่หญิงสาวเดินผ่านเสา หินต้นใหญ่ของวิหาร ร่างบางก็ลอยหวิวไปตามแรงกระชากของใครบางคน

ใบหน้าของชาร์ลลิตปะทะเข้ากับแผ่นอกหนาของเจ้าของอ้อม กอดเข้าอย่างจัง ด้วยสัญชาตญาณหญิงสาวค้นทันทีที่ตั้งสติได้ แต่ที่นี้ไม่ใช่ปราสาทของเธอ ชาร์ลลิตจึงไม่คิดจะร้องให้คนอื่นช่วย และถึงร้อง ก็คงจะทำให้คนในมหาวิหารสงสัยสถานะของเธอเสียมากกว่า

“อย่าตื่นได้ไหม” เสียงเข้มของคนที่คุณเคยดั่งขึ้นที่ข้างหู ชาร์ลลิตตหยุดตื่นทันทีพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของอ้อมกอดอย่างตกใจ

“เจ้า!”

“ใช่ ข้าเอง ทำไม?”

หัวใจที่พองโตเพราะความดีใจเมื่อครู่แพลงไปทันทีที่ได้ยินเสียงยียวนของคู่กัดคนสำคัญ ก่อนจะชักสีหน้าแล้วตอบกลับด้วยเสียงห้วนๆ

“ไม่ทำไม ปล่อย!”

ลูนล์ปล่อยมือจากตัวหญิงสาว พลังคิดว่าไม่รู้ทำไมเขาถึงจำเธอได้ น่าแปลก ทั้งที่เธอสวมชุดนักบวชอันแปลกตานี้ แต่เขาก็สามารถแยกแยะเธอออกจากนักบวชทั้งฝูงได้ทันที ชาร์มมิงคนนี้มีอะไรทำให้เขาจำได้ฉับพลันหรือ ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่งที่น่ารักจัด ชอบสร้างเรื่องยุ่ง และไม่มีคุณสมบัติความเป็นหญิงเลยสักนิด

อาจเป็นเพราะเธอเป็นผู้หญิงแบบที่เขาไม่ยากอยู่ใกล้ที่สุดละมัง เขาถึงได้จำเธอได้ทันที...ลูนล์สรุปกับตัวเองอย่างไม่ใส่ใจ

“มองอะไร” คนโดนจ้องเห็นลูนล์ไม่พูดอะไรต่อ ก็ร้อนตัวถามขึ้น

คนโดนถามกลอกตาเล็กน้อยเพื่อหาคำตอบที่ดีกว่าการตอบสิ่งที่ตัวเองคิด ก่อนจะพูดออกไปด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“ตรวจความเรียบร้อยไป บางทีการเดินทางที่ไม่วางแผนไว้ล่วงหน้า อาจทำให้คุณข้าหลวงคนสำคัญของเจ้าหญิงต้องเป็นอะไรไป เจ้าหญิงของเจ้าจะมาว่าข้าได้”

“หน้อย เจ้าหญิงของข้าเป็นคนมีเหตุผลพอ เรื่องราวในครั้งนี่ต่อให้คนโง่ก็รู้ว่ามันเป็นเหตุสุดวิสัย เจ้าหญิงไม่ว่าอะไรหรอก แม้ข้าจะต้องเจ็บหรือตายตามที่เจ้าหวังไว้ก็ตาม”

ลุนล์ถอนหายใจอย่างระอากับการต่อล้อต่อเถียงอันไม่จำเป็นระหว่างเธอกับเขา...เพราะเป็นอย่างนี้ไง เขาถึงจำเธอได้ จะมีใครเหมือนผู้หญิงตรงหน้าอีกไหม หาเรื่องใส่ตัวก็เก่ง แต่ที่เก่งยิ่งกว่าก็คือการหาเรื่องใส่เขาแน่แหละ

“เอาอีกแล้ว ใครเขาอยากให้เจ้าเจ็บหรือตายกัน ทำไมไม่ชอบที่หักเอาเองอยู่เรื่อย แล้วนี่เราจะทะเลาะกันอย่างนี้อีกนานไหม หรือต้องรอให้เจ้าบารัศถูกจับบุชายัญเสียก่อนถึงจะคุยกันได้”

ชาร์ลีสอดเม้มปากอย่างพยายามควบคุมตัวเอง ทำไมเธอถึงทำใจเย็นกับคนคนนี้ได้ คุยกันที่ไรต้องเป็นอย่างนี้ทุกที ทุกครั้งที่เจอกันทำไมเราสองคนคุยกันดีๆ ไม่ได้สักที แต่ทุกอย่างก็เป็นความผิดเขานั่นแหละ ชอบตั้งแง่กับเธออยู่เรื่อย นี่ขนาดพักหลังเริ่มคุยกันดีๆ ได้บ้างแล้วนะ แต่มันก็ยังมีการปะทะคารมอย่างนี้เป็นพักๆ อยู่ดี

“ก็ว่ามาสิ ช้ารอให้เข้าเรื่องอยู่นานแล้ว”

ลุนล์ทำหูทวนลมกับคำพูดหาเรื่องของเธอของหญิงสาว ขึ้นตอบได้ก็คงทะเลาะกันไม่จบ หลังจากทำงานด้วยกันมาหลายเดือนเขาก็เริ่มชินกับการทำด้วยอมๆ ผู้หญิงตรงหน้าบ้างแล้ว

“ถ้าข้าเดาไม่ผิด ภารกิจสุดท้ายเริ่มขึ้นแล้วใช่ไหม”

ชาร์ลีสอดพยักหน้ารับโดยไม่ได้ออกสิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่า ดูเหมือนเรื่องนั้นจะไม่ใช่เรื่องสำคัญที่สุดในตอนนี้

“งั้นตอนนี้เราก็ต้องหาคอลล์ให้เจอก่อน”

“แล้วคอลล์ไม่ได้อยู่กับเจ้าหรือ” หญิงสาวถาม

“ไม่ ข้าพืนขึ้นมาก็อยู่คนเดียว ดูเหมือนตรงจุดนั้นจะเรียกว่าวิหารดวงอาทิตย์” ลุนล์กางแขนออกให้หญิงสาวดูการแต่งตัวของเขา

เพื่อยืนยันว่าเขาคิดไม่ผิดจริงๆ

ชาร์ล็อดก็เพิ่งสังเกตว่าการแต่งตัวของลูนล์เป็นของนักบวชวิหาร
ดวงอาทิตย์จริงๆ พร้อมกับพูดกับตัวเองว่า

“สายลม สายน้ำ ดวงอาทิตย์ มันจะบังเอิญไปไหม...”

“บังเอิญอะไร”

“ก็...ตำแหน่งที่พวกเราพินขึ้นมานี้ เจ้าพินขึ้นมาจากวิหารดวงอาทิตย์
บาร์คิหารวารี ส่วนข้า...วิหารสายลม ถ้าข้าเดาไม่ผิด มหาวิหารแห่งนี้
ต้องแยกเป็นสี่วิหารหลักแน่ๆ พวกเราก็มีสี่คน ถ้าข้า เจ้า และบาร์ค
จองไปแล้วสามแห่ง แล้วเจ้าคิดว่าคอลัยจะไปโผล่ที่วิหารไหนล่ะ”

“แล้วข้าจะรู้ไหมล่ะ มหาวิหารมีวิหารหลักก็แห่งข้ายังไม่รู้เลย”
ลูนล์ตอบกลับอย่างหงุดหงิดที่อีกฝ่ายทำกักไม่เฉลยสักที

ชาร์ล็อดทำเสียงจิกจักในลำคอที่อีกฝ่ายไม่รับมุก ก่อนจะพุดย้า
พร้อมไล่ลำดับนิ้วไปด้วย

“สี่วิหารหลักประกอบด้วย วิหารธรณี วิหารวารี วิหารสายลม
แล้วก็วิหารดวงอาทิตย์ พวกเราจองไปสามแล้ว เจ้าคิดว่าคอลัยน่าจะไป
โผล่ที่วิหารไหนล่ะ ถ้าไม่ใช่...”

หญิงสาวหยุดพูดเว้นคำตอบไว้เท่านั้น เพราะลูนล์พูดแทรกขึ้นมา
เสียก่อนว่า

“วิหารธรณี”

3

วิหารธรรม

ชาร์ลิตกับลูนัลออกจากหลังเสาดินตันใหญ่ที่ใช้หลบ แล้วเดินกลับไปกับนักบวชที่ผ่านมา โดยเลือกเดินแทรกไปกับนักบวชที่สวมชุดของวิหารธรรมิ ไม่นานทั้งคู่ก็มาถึงจุดเชื่อมต่อระหว่างวิหารทั้งสี่ซึ่งอยู่ตรงใจกลางมหาวิหาร

มหาวิหารนี้สร้างขึ้นในลักษณะวงแหวนสี่เหลี่ยม ตรงใจกลางมหาวิหารเป็นโถงใหญ่โล่งกว้างรูปสี่เหลี่ยมที่แต่ละด้านเชื่อมต่อติดกับวิหารหลักซึ่งรายล้อมอยู่รอบๆ ตามทิศทั้งสี่คือ

ทิศเหนือ เป็นที่ตั้งของวิหารสายลมที่ชาร์ลิตพีนขึ้น

ทิศตะวันออก เป็นที่ตั้งของวิหารดวงอาทิตย์ ลูนัลรู้สึกตัวพีนขึ้นที่นี่

ทิศตะวันตก เป็นที่ตั้งของวิหารวารี ที่ซึ่งชาร์ลิตกับลูนัลเพิ่งเดิน

จากมา และบาร์คก็ปรากฏตัวขึ้นที่นั่นด้วย

ทิศที่เลือกก็คือทิศใต้ ซึ่งเป็นที่ตั้งของวิหารธรณี

ณ ใจกลางโถงใหญ่ของวงแหวนสี่เหลี่ยม มีแท่นพิธีกลางตั้งอยู่
ซึ่งบาร์คที่ถูกเชือกมัดไว้ทั้งตัวก็นอนอยู่บนแท่นนั้น

“เราจะบอกบาร์คก่อนดีไหม”

ชาร์ลิตตระกะซิบ ขณะที่ทั้งคู่เดินผ่านไปทางขวาของแท่นพิธี ดวงตา
กลมโตเหลือบไปมองบาร์คเป็นระยะๆ จนชายหนุ่มต้องเตือน

“อย่าจ้องบาร์คมากเกินไป เดี่ยวคนอื่นจะสงสัยเจ้า”

“แต่บาร์คมันคงร้อนใจน่าดู ถูกมัดซะอย่างนั้น”

“แล้วเจ้าจะเข้าไปบอกมันยังงัย เจ้าจะโผล่หน้าไปหามันเหมือน
เมื่อไหร่หรือ รังแต่จะให้มันร้อนใจยิ่งกว่าเดิม”

ลูนล์เหินเบเล็กน้อย เขาเฝ้ามองหญิงสาวมาตั้งแต่ต้น และคิดว่า
ชาร์มมิงไม่ควรทำอย่างนั้น ก็รู้ๆ กันอยู่ บาร์คมีนิสัยอย่างไร

“ข้าแค่อยากให้มันสบายใจ”

ชาร์ลิตตระกะซิบพร้อมกับโค้งหัวทำความเคารพนักบวชที่เดินสวน
ไป ในขณะที่ลูนล์ยืนหัวแข็งไม่ดุกดิกเลยสักนิด

“ก้มหัวเจ้าซะ ถ้าไม่อยากให้ใครสงสัยเจ้า เหมือนคำพูดไร้สาระที่
เหินเบแนมข้า”

ลูนล์ทำตามทันที เขานึกสงสัยอยู่แล้วเสียว่า ที่นี้ต้องมีธรรมเนียม
ทำความเคารพนักบวชที่เจอกันเสมอ ตอนเขาเพิ่งมาใหม่ๆ ไม่พบใคร
เลยจึงไม่ทันสังเกต แต่พอเดินมาแถวนี้ก็เห็นคนอื่นๆ โค้งหัวให้กันตลอด
ทาง ที่แรกก็นึกว่าเพราะสวมเสื้อผ้าที่ปักสัญลักษณ์นักบวชชั้นสูงกว่า
เสียอีก

“เจ้าไม่เคยไปโบสถ์บูชาเทพเจ้าบ้างหรือไง มารยาทง่าย ๆ อย่างนี้ ก็ยังไม่รู้”

เจ้าหญิงคนเก่งได้ทักที่เห็นบลอนด์เข้าให้ ไม่บ่อยนักหรอกที่เธอจะพูดในสิ่งที่อีกฝ่ายเถียงไม่ได้

“ข้าไม่ใช่เจ้าหญิงที่เอาแต่ซุกตัวอยู่แต่ในโบสถ์กับปราสาทนี่ จะได้ นั่งเช่นหัวเทพเจ้าเป็นประจำนะ”

ชายหนุ่มได้กลับได้แสนสันไม่แพ้กัน คนฟังก็อยากได้วาที่อีกสัก ยกสองยกเหมือนกัน ถ้าไม่ติดเสียงทักจากด้านหลังที่ตั้งขึ้น

“นักบวชวารีทางนั้น เจ้าไม่ไปสวดมนต์งั้นหรอ”

ชาร์ลิตตหยุดนิ่งทันที พลังลอบส่งสัญญาณให้ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ ช่วยหาวิธีเอาตัวรอดให้หน่อย แต่บลอนด์กลับพูดแค่ประโยคเดียว

“เจอกันที่นี่ตอนห้าโมงเย็น”

จากนั้นก็เดินต่อโดยไม่สนใจเธออีกเลย

ก็เข้าใจอยู่หรอกนะ ในสถานการณ์อย่างนี้แยกกันไปสะดวกกว่า แต่ช่วยทำเหมือนไม่ตั้งใจที่เธอสักหน่อยจะได้ไหม!

เมื่อถูกทิ้งให้แก้ปัญหาอย่างโดดเดี่ยวก็อดคิดไม่ได้ว่า อีตาบ้านี้ คงรำคาญเธอจนไม่อยากเดินร่วมทางด้วยอย่างไรชอบกล...ชาร์ลิตตคิดอย่างนั้นได้

“พิริสวดไม่ได้ยกเลิกไปแล้วหรือคะ” ชาร์ลิตตหันมาถามนักบวชจากวิหารวารีคนที่ร้องทัก ด้วยสีหน้าเจื่อนๆ

“ท่านเวโรนัฟประกาศเมื่อีกว่าให้รวมพลด่วน รีบเถอะเจ้า หากคนไม่ครบ ท่านนักบวชใหญ่ได้ทำโทษเจ้าแน่”

“คะ ข้าจะรีบไปได้ยวันนี้” ชาร์ลิตตรับคำ แล้วหันหลังกลับก้าวเดิน

ออกห่างจากทางเข้าวิหารธรณีที่ลูนล์เฟิงเดินหายลับเข้าไปอย่างจำใจ

“ทำไมข้าต้องมาตื่นในวิหารที่เจ้าระเบียบอย่างนี้ด้วยนะ”

คอลล์รู้สึกตัวแล้ว แต่เหมือนกำลังโดนของหนักทับอยู่จน
 หายใจไม่ค่อยออก พอลองขยับตัวก็พบว่าตัวเองอยู่ในที่แคบๆ ขนาดจะ
 พลิกตัวยังยาก และเมื่อเขาลืมตาขึ้น ชายหนุ่มก็ยิ่งแปลกใจเข้าไปใหญ่
 เท่าที่จำได้ เขาอยู่ในห้องสมุด กำลังแย่งชนมกับเจ้าบาร์คไม่ใช่หรอ
 แล้วนี่เขามาทำอะไรในที่ที่ทั้งแคบและมีดอย่างนี้ล่ะ

คอลล์เริ่มขยับมือกำๆ คลายๆ เพื่อลดอาการเหน็บชาที่เกิดจาก
 การนอนหงายอยู่ในท่อนี้มานานเท่าไรไม่รู้ แล้วค่อยยกมือขึ้นยันเพดาน
 ที่เตี้ยจนเกือบชิดที่ที่เขาอนอยู่

“นี่มันหินนี่นา...” มือหนาลูบไปทางซ้ายและขวา

อะไรเอ่ย รูปร่างเหมือนกล่องสี่เหลี่ยม ทั้งแคบและเย็น ช้ำใน
 เรียบและคนนอนได้พอดีตัว?

“ตายละ เรานอนอยู่ในโลงศพนี่หว่า!”

คอลล์พูดกับตัวเองอย่างตื่นตะลึง พร้อมๆ กับพบความจริงอีก
 อย่างที่น่าตกใจยิ่งกว่า โลงศพนี้ไม่ธรรมดา แต่เป็น...

โลงหิน!

ความตื่นตระหนกอยู่กับคอลล์ไม่นาน คนเคยนอนกลางดินกิน
 กลางทรายก็ตบมือไปข้างเอน แล้วดึงมีดสั้นคู่ใจมาไว้ในมือ เขาลำไป
 ตามขอบฝาโลงจนสุด ก่อนจะใช้ปลายมีดแตะตรงขอบมุม หากมันเป็น
 โลงหินอย่างที่คิดก็ต้องมีฝา ถ้าเขาโชคดี โลงนี้อาจทำจากหินที่ไม่หนา
 มากนัก

ใช่...ถ้าเขาโชคดี

คอลย์บอกกับตัวเองอย่างสิ้นหวัง

แม้เขาจะพบว่าตรงขอบมุมที่ใช้มีดแฉะนั้นเป็นรอยต่อของฝาโลงจริง แต่มันคงหนาเกินกว่าที่มีดสั้นเล่มนี้จะแฉะทะลุได้ พรานหนุ่มสอดมีดกลับเข้าที่อย่างหมดอารมณ์

คอลย์นอนเหงื่อตกอยู่ไม่นาน มือหนักคลำที่หน้าอกเพื่อหาถุงสารเคมีที่เขาใช้หาหัวลูกธนู หากเขาออกไปจากที่นี่ไม่ได้ นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายที่เขาจะได้ใช้ของพวกนี้ก็ได้ ดังนั้นมีไม้ตายเท่าไรก็จะต้องงัดออกมาใช้ให้หมดแล้วละ

ไวก่ความคิด คอลย์เปิดถุงสารเคมีแล้วล้วงขวดแก้วเล็กๆ ที่เขาพกเอาไว้ใช้ยามฉุกเฉินออกมา แม้ในนี้จะมีด แต่จมนายพรานอย่างเขาก็จำแนกกลิ่นอ่อนๆ ของแต่ละขวดได้ดี มันเป็นเรื่องที่ผู้เล่นสารพวกนี้ต้องรู้และจดจำให้ขึ้นใจว่าสารชนิดใดห้ามนำมาอยู่ใกล้กัน แม้แต่เขาที่มักจะผสมผสมสารผิดไปบ้างก็ยังจดจำสารไม่กี่ตัวเหล่านั้นได้ และจะไม่มีการผสมผิดแน่นอน

คอลย์เปิดจุกขวดแก้วที่ต้องการออก ก่อนจะเทใส่ฝ่ามือแล้วทาไปตามหน้าและตัวอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็เทสารอีกสองสามขวดใส่ฝ่ามือ แล้วทาไปตามรอยต่อที่ขอบฝาโลงด้านขวามือเท่าที่มีมือจะเอื้อมถึง โดยเน้นเฉพาะตรงรอยต่อที่มีดจะสอดแทรกเข้าไปได้ ชายหนุ่มทำทุกอย่างด้วยความรวดเร็ว จนมาถึงขวดสุดท้ายที่ส่งกลิ่นฉุนรุนแรงที่สุด

“จะตายไม่ตายก็ต้องวัดดวงกันหนอยละวะ คอลย์” เขาพูดกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะใช้มีดตัดชายเสื้อออกมาห่อหุ้มขวดแก้วนั้น แล้วกระแทกเข้ากับผนังด้านข้างอย่างแรง

เปรี้ยะ!

ขวดแก้วแตกพร้อมกับไอความร้อนพุ่งออกมาจากเศษผ้าที่
คอลัยกำอยู่ พรานหนุ่มไม่รอช้า รีบฉวยของเหลวที่ซึมผ่านผ้าไปตามรอย
ต่อฝาโลงกับผนังด้านขวา ก่อนจะใช้ผ้านั้นเช็ดครูดไปตามมิด แล้วสอด
มิดเข้าตามซอกรอยต่อ จากนั้นก็รีดปลายมิดไปตามร่องที่เขาทายาตัว
อื่นเอาไว้

จี้...

สารเคมีทั้งหมดกำลังทำปฏิกิริยากัน ไม่ถึงวินาทีก็เกิดประกายไฟ
แวบขึ้น เป็นจังหวะเดียวกับที่คอลัยรีบพลิกตัวหันหน้าเข้าหาผนังด้าน
ซ้ายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้อย่างพลุกพล่าน

จี้...จี้...จี้...

ประกายไฟลุกลามมากขึ้นเรื่อยๆ คอลัยเริ่มเห็นแล้วว่าโลงที่เขา
นอนอยู่นั้นทำจากหินสีน้ำตาลแดง...นั่นเป็นข่าวดีหรือเปล่า เพราะหินสี
น้ำตาลแดงมีมวลเป็นรูปวงมากที่สุด

ความคิดของคอลัยยังไม่ทันจบ เสียงระเบิดก็ดังขึ้นเบื้องหลังเขา

ตูม!

แรงระเบิดทำให้คอลัยหุ้อไปชั่วขณะ แล้วรู้สึกแสบๆ ที่ผิวเพราะ
แรงอัดและเศษหินที่กระแทกกลับมา เขามีสารไม่มากถึงขนาดทำให้เกิด
การระเบิดครั้งใหญ่ได้ แต่อย่างน้อยมันก็พอจะระเบิดให้เกิดรูขึ้นมาได้
บ้าง และเมื่อคอลัยหันกลับมาดูผลงานก็พบว่าโลงบริเวณมุมขวากลายเป็น
รูกว้างขนาดพอให้เขาเอาหัวลอดออกไปได้

‘ไม่อยากจะบอก ตอนนี้อยู่ลึกรกแสงแดดแคไหน’ คอลัยคิดขณะที่
หันกลับมาเจอแสงสว่างข้างนอกซึ่งไม่ใช่แสงจากระเบิด เขาหลับตา

เหมือนกำลังดูดีติดกับไอร้อนของแสงแดด แล้วถอนหายใจอย่างโล่งอก

‘อย่างน้อยก็มีอากาศหายใจละ ต่อจากนี้จะออกจากโรงยังไงก็
ค่อยว่ากันอีกที’

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่ามีคนมามุงดูเขากันใหญ่ หูที่ยังอื้อ
เพราะเสียงระเบิดทำให้ได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์รอบตัวไม่ชัดเจนนัก แต่ที่
แน่ใจมาก ๆ ก็คือคนพวกนี้คงไม่คิดว่าเขาเป็นคนดีแน่ๆ

‘แต่ช่างเถอะ มีคนเจอก็ดี จะได้ไม่ต้องเหนื่อยแรงหาทางออกไป
เอง เรื่องอื่นๆ ไว้ค่อยคิดแก้ไขเอาทีหลัง’ คอลย์คิดก่อนจะหลับตาลงอีก
ครั้ง

“เกิดอะไรขึ้น เกิดการระเบิดในห้องสงบจิตได้ยังไง”

เสียงทรงอำนาจดังขึ้น กลบความวุ่นวายต่างๆ หดสั้น

“เรียนท่านดาลเนล พวกเราได้ยินเสียงระเบิดขณะที่เดินผ่านห้อง
สงบจิต แล้วพอเปิดเข้ามาก็พบว่า...เอ่อ...”

“พบอะไร ไหน...พวกเจ้าถอยไปซิ” ดาลเนลถามย้ำพร้อมกับเดิน
เข้าใกล้ที่เกิดเหตุ ขณะที่กลุ่มนักบวชที่มาถึงก่อนแหวกทางเป็นช่องให้

“พวกเราพบว่าโรงหินเปล่าที่เก็บไว้เกิดระเบิดขึ้น แล้วก็มีหนุ่ม
คนนั้นนอนอยู่ข้างในครับ”

ดาลเนลตะลึงงัน มองชายหนุ่มเจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลยาวประ
บ่านอนหลับตาอยู่ ตัวสีขาวของคนในโรงมีแผลไหม้บางส่วน หน้าตา
ของเขาเต็มไปด้วยเมือกสีเขียวอ่อน หน้าอกที่สะท้อนขึ้นลงแสดงว่า
อีกฝ่ายต้องไม่ใช่ผู้วายชนม์ แต่เป็นคนที่เพิ่งฟื้นคืนจากความตายเป็นแน่

“เอาเขาออกมา แล้วเรียกช่างมาซ่อมโรงให้เรียบร้อย เจ้าไปตาม
นักบวชวาริมาสองสามคนแล้วรักษาเขาให้หาย อีกอย่าง จัดเวรยามเฝ้า

เขาตลอดเวลา”

“ครับ ท่านดาลเนล”

นักบวชทั้งหมดทำตามที่ท่านนักบวชใหญ่สั่งอย่างรวดเร็ว ไม่เว้นแม้แต่ลูนส์ที่ทำที่เป็นเข้าไปช่วยนักบวชอีกคนที่ตรงเข้ารีโลงแล้วดึงคอเสื้อออกมา อาจเป็นเพราะความซุกมุ่นวุ่นวายและผู้ที่เข้ามาในห้องนี้ก็มีนักบวชของวิหารอื่นอยู่ด้วย การที่ลูนส์เข้าไปช่วยจึงไม่มีใครผิดสังเกต

ชายชราผู้ควบคุมดูแลวิหารธรรมีมองสภาพความวุ่นวายนั้นด้วยสายตากังวล ชานายนับบอกว่าพระอาทิตย์ดูแปลกๆ ไป สัตว์ประหลาดก็ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน เหตุระเบิดที่ไม่ควรเกิดก็เกิดขึ้น แกมมีเด็กหนุ่มโผล่ออกมาจากที่ที่ไม่ควรอยู่ ทุกอย่างเหมือนเป็นลางร้าย หรือจะมีอะไรที่ร้ายแรงกว่าเกิดขึ้นอีก

“เจ้าเป็นคนของชานายนีไซ่ไหม” ดาลเนลชี้หน้าลูนส์ที่เพ็งวางคอเสื้อลงบนเปลผู้ป่วยซึ่งนักบวชอีกสองคนเอาเข้ามา

“ครับ” ลูนส์รับคำทั้งที่ยังก้มหัว เพื่อไม่ต้องสบตาอีกฝ่าย

“นั่นช่วยไปแจ้งท่านนักบวชใหญ่ของเจ้าให้มาที่นี่ด่วนเลย”

ลูนส์เหลือบมองคอเสื้อซึ่งนอนหลับตาอย่างไม่รู้เรื่องราว ก่อนจะตอบกลับว่า “ครับ”

คอเสื้อรู้ว่าลูนส์กำลังเดินห่างออกไป เขาไม่ต้องลืมหันตาก็รู้ได้จากกลิ่น...เพื่อนของเขาเป็นคนดึงตัวเขาออกมา แต่ที่เขาไม่กล้าลืมหันหรือทำตัวเหมือนคนที่รู้สึกตัวดีก็เพราะไม่อยากให้มันยุ่งยากขึ้น รักษาตัวให้หายก่อนแล้วค่อยว่ากัน แต่ที่สงสัยก็คือลูนส์ไปมีเจ้านายชื่อชานายนตั้งแต่มื่อไร

“จ้ะเจ้าลองไปที่หอเฝ้าดวงอาทิตย์สิ ท่านชานาเย็นชอบอยู่ที่นั่น”
นักบวชคนนั้นแนะนำก่อนจะผละจากไป

“หอเฝ้าดวงอาทิตย์?” ลูณัลทวนชื่อสถานที่อย่างงงๆ

“ยายชาร์มมิงน่าจะอยู่ด้วยนะ เอ้อ หรือว่าเราควรไปโบสถ์กับเขาบ้างจริงๆ”

ลูณัลพึมพำพร้อมกับเดินคลำทางต่อไป ในขณะที่คนถูกพาตึงกำลังนั่งหลังขดหลังแข็งทงบทสวดไม่รู้รอบที่เท่าไรอย่างเบื่อหน่าย

“นี่เจ้า...เด็กใหม่เหรอ” เสียงกระซิบจากด้านข้างทำให้ความง่วงที่เริ่มก่อตัวของชาร์ลือตหายเป็นปลิดทิ้ง

“ใช่ รู้ได้ไง” ชาร์ลือตสวมรอยความคิดของอีกฝ่ายทันที

“ก็เจ้าสวมชุดนักบวชฝึกหัดนี่นา ดูสิ เข็มขัดที่รัดเอวเจ้าน่ะเหมือนกับข้าเลย ข้าอยู่ที่นี้มาหกเดือนแล้ว เจ้าล่ะ” หญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มมองชาร์ลือตอย่างอยากรู้อยากเห็น

ชาร์ลือตก้มลงดูเข็มขัดสีฟ้าใส แล้วหันไปมองนักบวชที่กำลังนำสวดซึ่งรัดด้วยสีฟ้าใสเหมือนกัน แต่มีลายคาดสีขาวสามเส้น

“หรือว่าจำนวนเส้นสีขาวยี่สิบที่คาดบนเข็มขัดบ่งบอกถึงตำแหน่งในโบสถ์นั่นะ” ขณะที่คิดชาร์ลือตก็ตอบออกไป

“เพิงมา ข้าชื่อชาร์มมิง เจ้าล่ะ”

“มาแซล เจ้าคงเบื่อละสิ ครั้งแรกที่ข้ามาที่นี่ ข้าแอบหลับไปตั้งหลายงีบนะ” มาแซลพูดพร้อมทำท่าหัวเงาะแบบไม่มีเสียง

“ทำไมที่นี่ต้องสวดมนต์ยาวขนาดนี้ด้วย ช่วงนี้เป็นเทศกาลอะไรหรือ”

มาแซลทำตาโตก่อนจะกระซิบถามกลับ “เจ้าไม่รู้เหรอ”

ชาร์ลิตต์ส่ายหน้าพลางขยับปากทำเหมือนเธอกำลังสวดภาวนา
อยู่

“พระราชาปวยนะ นักบวชอย่างพวกเราเลยต้องสวดขอพรจาก
ธาดูทั้งสี่ ให้ท่านสุขภาพแข็งแรง”

มาแซลตอบเสียงเบา ดูเหมือนพวกเธอจะคุยกันดังจนคนข้างๆ
หันมาส่งสายตาดำหนิ

“แค่นั้นหรือ” ชาร์ลิตต์นินหาน้ำอย่างไม่เข้าใจ

มาแซลส่ายหน้า ก่อนจะเล่าต่อด้วยน้ำเสียงที่เบากว่าเดิม

“ความจริง มีข่าววงในแล้วว่าจะมีเรื่องร้ายเกิดกับอาณาจักรเรา
พระราชาก็เลยให้ท่านนักบวชทั้งสี่เตรียมการ แต่ไม่ยอมให้พวกเราแตก
ตื่นเกินเหตุ เลยอ้างว่าพระราชาปวย”

“เตรียมการอะไรหรือ”

มาแซลเหลือบซ้ายแลขวาเล็กน้อย ก่อนจะยื่นหน้ามาข้างๆ หู
ชาร์ลิตต์ แล้วกระซิบเร็วๆ

“หา? อะไรนะ” ชาร์ลิตต์ถามกลับอย่างงงๆ เพราะฟังไม่ทัน
มาแซลเลยกระซิบใหม่ซ้ำๆ

“พวกเขากำลังเตรียมพิธีบูชานางฟ้าอยู่”

4

เบาคีล

ลูนัลก้าวไปตามเส้นทางหลักสู่วิหารดวงอาทิตย์ ไม่ใช่ว่าเขา
รู้หรอกนะว่าหอเฝ้าดวงอาทิตย์อยู่ตรงไหน แต่มันมีทางให้เขาเดินแค่ทาง
เดียวต่างหาก แถมตามรายทางที่เดินผ่านยังมีนักบวชของวิหารดวง
อาทิตย์มากมาย ขึ้นทำท่าลอกแลกแต่อดำก็คงโดนจับได้กันพอดี

“รีบขนของตรงนั้นไปไว้ที่ห้องพิธีกรรมเร็วๆ เข้า อีกเดี๋ยวจะถึง
เวลาสวดมนต์แล้ว” เสียงสั่งการเสียงหนึ่งดึงความสนใจของลูนัลให้หัน
ไปมอง

ตรงมุมสวนด้านขวาข้างๆ ทางเดินที่เขา กำลังเดินอยู่ มีนักบวช
ยืนอยู่สี่ห้าคนซึ่งกำลังช่วยกันย้ายแท่นหินประหลาดด้วยสายใยพลังสี
แดงเพลิง ลูนัลมองภาพนั้นอย่างประหลาดใจ

‘นักบวชที่ดูไร้เรี่ยวแรงของที่นี่มีเวทมนตร์ด้วยหรือ หรือเรากำลัง

อยู่ในดินแดนแห่งเวทมนตร์กันนะ’

แท่นหินประหลาดถูกยกลอยขึ้นอย่างง่ายดาย ก่อนจะเคลื่อนตัวตามนักบวชเจ้าของพลังออกจากสวนเข้ามาบนทางเดิน แล้วผ่านหน้าลูนล์ที่หยุดยืนมองไป

“อ้าว! เจ้า...มายืนเหม่ออะไรอยู่ตรงนี้ เดี่ยวจะได้เวลาสวดมนต์แล้ว ไปเตรียมตัวสิ” เจ้าของเสียงคนสั่งการเมื่อก็เอยกับลูนล์ เมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้

“ท่านดาลเนลให้เข้ามาตามท่านชานายน์ไปพบนะครับ แต่ข้าหาท่านชานายน์ไม่เจอ” ลูนล์รีบตอบ

นักบวชคนนั้นพยักหน้ารับ ก่อนจะพูดว่า “นั่นแหละ ท่านชานายน์อยู่ในห้องบันทึกร่องรอยแสงนะ เมื่อก็ท่านเพิ่งสั่งให้ข้าจัดเตรียมสถานที่สวดมนต์ให้เรียบร้อย แฮ้อ! ยุงจริงๆ”

คำพูดสุดท้ายเหมือนท่านนักบวชจะบ่นกับตัวเองมากกว่า พูดจบเขาก็เดินตามคณะที่ยกแท่นหินซึ่งเดินนำไปจนสุดทาง แล้วเลี้ยวขวาหายไปตรงทางแยกเบื้องหน้า

“ห้องบันทึกร่องรอยแสง? ที่นี้ทำไมชอบตั้งชื่อห้องแปลกๆ อยู่เรื่อย” ลูนล์พูดเบาๆ อย่างงุนงง

“น่าจะติดป้ายบอกทิศทางสักหน่อยก็ดีนะ เจ้าว่าไหม” เสียงหนึ่งดังขึ้นเบื้องหลัง

ลูนล์ชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวเดินต่อ ก่อนจะหันกลับไปมองเจ้าของเสียงที่เอยขึ้นลอยๆ นั้น ซึ่งเป็นชายหนุ่มที่น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา และกำลังยื่นส่งยิ้มทักทายมาให้

“เจ้า?” ลูนล์ถามกลับเสียงนิ่งๆ ใจหนึ่งเขาก็คิดว่าอีกฝ่ายจะรู้

หรือเปล่านั้นเขาเป็นผู้บุกรุก แต่การตื่นตูมไปก่อน เพื่อนใหม่อาจสงสัยเขา
มากกว่าเดิม

ขณะลี้เลียด อีกฝ่ายก็ถามกลับราวกับไม่ตั้งใจทำทางอิหลักอิเหลื่อ
อย่างกับคนหลงทางของลูนล์แม้แต่บ่อย

“จะไปห้องบันที่กร่องรอยแสงงั้นหรือ ไปกับข้าไหมละ ข้ากำลัง
จะไปหาท่านซานายน์พอดี้” ชายหนุ่มคนนั้นเสนอตัว

ลูนล์เพิ่งสังเกตชัดๆ ว่าชายหนุ่มไม่ได้แต่งกายชุดนักบวชเหมือน
เขา แต่เป็นเครื่องแต่งกายที่เขารู้สึกคุ้นตาอย่างประหลาด

มันเหมือนชุดของชนชั้นสูงซึ่งเขาเคยเห็นในปราสาทชั้นในของชา-
เครสต้า...ก็ไม่เหมือนซะทีเดียวหรอก แต่ก็คล้ายกันมาก หรือว่าคนคนนี้
เป็นชนชั้นสูงของที่นี่...

พอดิดได้อย่างนั้น ลูนล์ก็เลยถามว่า “ท่านคือ...”

“หยุด หยุดเลย ข้าไม่อยากรับการคำนับอีกแล้ว มาที่นี่ที่ไรเป็น
อย่างนี้ทุกทีสิน่า...” ชายหนุ่มบนขี่ม้า ก่อนจะพูดกับลูนล์ต่อ “เจ้านะ
มาใหม่ใช่ไหม”

ลูนล์พยักหน้าอย่างงงๆ ตกลงคนคนนี้เป็นใครกันแน่ ทำไมถึง
ได้รับการคำนับมากจนน่าเบื่อละ ทั้งที่ไม่ใช่ นักบวชด้วยกัน

“มาจากที่อื่นใช่ไหม หมายถึงไม่ใช่คนของชาติลันนะ”

ลูนล์ขมวดคิ้วกับข้อมูลใหม่ ‘ชาติลัน’ ชื่อเมืองนี้สินะ...ขณะที่คิด
ก็พยักหน้ารับไปด้วย

นัยน์ตาสีส้มของอีกฝ่ายเปล่งประกายชอบใจขึ้นมาทันที เขาก้าว
เข้ามาใกล้แล้วโอบไหล่ลูนล์ และพูดต่อ

“ดี...ข้าชื่อเวอแฟรงค์ เรียกแฟรงค์ก็ได้ เจ้าละ”

“ลูนล์...ลูนล์ สตอร์ม เจ้าไม่ใช่นักบวชนี่” ลูนล์ลองเชิง

“ยินดีที่รู้จักนะลูนล์ ไซ่ ข้าไม่ใช่นักบวช แต่ก็ใกล้จะเป็นแล้วละ ว่าแต่เจ้าจะไปพบซา...ท่านซานายน์ทำไม เรื่องสัตว์ประหลาดเมื่อเช้าจั้นเหร่อ”

เพื่อนใหม่เริ่มเปิดประเด็นทันที แต่ไม่รู้ทำไม ลูนล์กลับคิดว่า แพรงค์พูดเพื่อต้องการกลบเกลื่อนสถานะตัวเองมากกว่า

“ท่านดาลเนลให้ข้ามาตามท่านซานายน์ไปพบนะ”

“ทำไม เกิดอะไรขึ้นที่วิหารธรณีเหร่อ” แพรงค์ถามขณะเดินกอดคอเพื่อนใหม่ราวกับซี้ปึกเลี้ยวซ้ายตรงทางแยกเพื่อไปยังห้องบันทึกร่องรอยแสง

“มีโลงระเบิดในห้องสงบ...เอ่อ...” ลูนล์พูดตะกุกตะกัก เขาจำชื่อห้องนั้นได้ไม่ครบ มัวแต่ตกใจที่เห็นคอลย์นอนอยู่ในโลงที่ระเบิดนั้น

“ห้องสงบจิตจั้นเหร่อ แปลกจริง มีแต่เรื่องแปลกๆ นะวันนี้” แพรงค์พิมพ์

“เจ้าพูดเหมือนกับวันนี้มีแต่เรื่องประหลาดอย่างนั้นแหละ”

“ไม่ใช่แค่วันนี้เหร่อ แต่เป็นช่วงหลายเดือนที่ผ่านมาต่างหาก ซาคีลมีแต่เรื่องประหลาด เจ้าเพิ่งมาใหม่จึงไม่ค่อยรู้เรื่อง เอาไว้หลังจากเจ้าพบท่านซานายน์เสร็จเมื่อไร ข้าจะเล่าให้ฟังแล้วกัน อ๊ะ ห้องนี้แหละ ข้าไปก่อนนะ”

พูดจบร่างของแพรงค์ก็หายวับไปพร้อมๆ กับเปลวไฟที่ลุกฟุ้งขึ้นใต้ฝ่าเท้าของแพรงค์

‘เป็นพอมดไฟหรือไง’ ลูนล์คิดแล้วเคาะประตู

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

“เข้ามา” เสียงอนุญาตจากด้านในดังขึ้น

ลูนส์สูดหายใจเล็กน้อยก่อนจะเปิดประตูเข้าไป ห้องบันทึกร่องรอยแสงเป็นห้องทรงกลมที่มีเพดานแก้วเป็นรูปหน้าปัดนาฬิกาแดด เงาของเส้นที่ขีดบอกเวลาลบนหน้าปัดปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนที่พื้นห้องเบื้องล่าง ซึ่งล้อมกรอบด้วยผนังที่เต็มไปด้วยอักษรโบราณมากมายที่เขาอ่านไม่ออก

คนที่เขาตามหายืนอยู่ที่เส้นเงาบอกเวลาหนึ่งของวัน มองจากแผ่นหลังแล้วเหมือนเขากำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ก่อนจะเดินไปยังผนังด้านหนึ่ง แล้วใช้ปากกาขนนกที่ขนเป็นเปลวเพลิงลุกโชนเขียนตัวอักษรบางอย่างลงบนผนัง แต่แทนที่ตัวอักษรที่ปรากฏจะมีสีน้ำหมึกอย่างทั่วไป มันกลับเป็นตัวอักษรที่ลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วไฟก็มอดดับไป เหลือไว้แต่ตัวอักษรสีดำที่เกิดจากการเผาไหม้บนผนัง

“มีอะไร?” ซานายน์หันมาถามผู้มาใหม่

“เอ่อ...ท่านดาลเนลต้องการพบท่านครับ”

“ทำไม? เกิดอะไรขึ้น?” ซานายน์ถามพลางขมวดคิ้ว ก่อนจะหันไปมองตัวอักษรที่เขาเพิ่งเขียนลงไปบนผนัง “หรือว่า...ท่านดาลเนลอยู่ที่ไหน?”

“ห้องสงบจิตครับ”

ซานายน์สะบัดมือดับไฟที่ปลายปากกาขนนกทันที แล้วเดินผ่านลูนส์ไปที่ประตูอย่างรวดเร็ว แต่ขณะเปิดประตูออกเขาก็หันกลับมาหาลูนส์แล้วถาม

“นักบวชใหม่มั่นใจหรือ?”

ลูนส์ก้มหัวลงเล็กน้อยแล้วตอบว่า “ครับ”

ซานายนพยักหน้ารับเล็กน้อย มีบ่อยครั้งที่เขาจำหน้านักบวชใหม่ที่ยังไม่ได้เข้าพิธีไม่ได้ ช่วงเออะ ตอนนี้เรื่องที่เกิดขึ้นในห้องสงบจิตมันสำคัญกว่าการซักประวัตินักบวชใหม่

“นำเข้าไปพบท่านดาลเนล”

ลูนส์โค้งตัว แล้วเดินตามซานายนออกจากห้องไป

“บุชานางฟ้างั้นเธอ อะไรคือการบุชานางฟาล่ะ” ชาร์ลลอตถามขึ้นขณะที่ทั้งเธอและมาแซลเดินออกจากห้องสวดมนต์

“เจ้าต้องไม่ใช่คนของชาคิลแน่ๆ จึงไม่รู้เรื่องนี้ โอ้ย ปวดขาซะมิด” มาแซลกำมือทุบหัวเข้าเบาๆ...นั่งคุกเข่าสวดมนต์ติดต่อกันนานๆ นะไม่ใช่เรื่องล้อเล่นเลยจริงๆ

“ชาคิล? อ้อ ทำไม มันเป็นความลับของที่นี่หรือไง” ชาร์ลลอตถามพลางกลบเกลื่อนเรื่องที่เธอไม่รู้แม้แต่ที่ตัวเองอยู่

“ก็ไม่ใช่เป็นความลับหรอก แต่ว่า...”

มาแซลยังพูดไม่จบ เสียงประกาศก็ดังไปทั่วทางเดินขณะออกจากห้องสวดมนต์

“ประกาศ นักบวชใหม่ทุกคน ในเวลาบ่ายโมงตรงขอให้ไปรวมตัวกันที่ลานกำเนิดลม เพื่อฝึกการสวดอวยพรสายลมอย่างพร้อมเพรียง ประกาศอีกครั้ง...”

“โอ้ย ตาย อีกแล้วเธอเนี่ย” มาแซลทำหน้าเหวอ...เบื่อหน่ายจะแย่อยู่แล้ว

“อะไรคือสวดอวยพรสายลมเธอ”

“การสวดอวยพรสายลมนะ คือการทดสอบพลังของนักบวชใหม่

นะสิ เราจะเลื่อนขั้นขึ้นเป็นนักบวชระดับสูงได้ก็ต้องผ่านการสวดอวยพร
สายลมก่อน ดังนั้นนักบวชใหม่ทุกคนต้องไปฝึกซ้อมที่ลานกำเนิดลมเพื่อ
รอรับการทดสอบ”

“มันยากมากเลยหรอ” ชาร์ลิตตสงสัย

การสวดมนต์ไม่เห็นจะยากตรงไหน ก็แค่ท่องจำทุกบททุกตอนให้
ขึ้นใจ แต่ถ้าต้องสวดเป็นหมู่คณะก็ต้องรักษาจังหวะจะโคนและโทน
เสียงให้พร้อมเพรียงและกลมกลืนกันก็เท่านั้น เอ...แล้วเขาวัดพลังกัน
อย่างไรละ น้ำเสียงที่เปล่งออกมาหรือเปล่า

“มันจะไม่ยากหรอก ถ้าเจ้าเป็นคนที่มีพลังพอ”

“พลัง?”

“ก็อย่างนี้ไง” มาแซลพูดจบก็แบมือออก เพียงเลี้ยววินาทีเหนือ
ฝ่ามือของเธอก็ปรากฏพายุก้อนน้อยๆ ขึ้น ก่อนจะสลายตัวไปตามด้วย
เสียงอธิบาย “เจ้าก็รู้ใช่ไหมว่านครชาคิลเป็นเมืองแห่งเวทมนตร์ที่ศิวิไลซ์
ที่สุดในโลก ที่นี่เป็นแหล่งรวมผู้มีพลังมนตรามากมายหลายแขนง โดย
แบ่งหมวดหมู่ออกเป็นสี่ธาตุตามมหาวิหารแห่งการเรียนรู้ธาตุทั้งสี่...
วิหารธรณี วิหารวารี วิหารสายลม แล้วก็วิหารดวงอาทิตย์”

ชาร์ลิตตพยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ แต่ที่จริงเธอกำลังพยายาม
เก็บอาการตกใจเอาไว้อย่างมิดชิดต่างหาก

ชาคิล! ทำไมเธอไม่นึกถึงเรื่องนี้แต่แรกนะ มหานครที่เก่าแก่และ
ลึกลับที่สุดในประวัติศาสตร์ มหานครที่ได้ชื่อว่าครอบครองความรักทั้ง
มวลของเทพเจ้าเอาไว้ เก่งกาจ รอบรู้ และทรงคุณค่าในทุกศาสตร์ของ
โลก ทั้งที่เธอน่าจะนึกออกตั้งแต่เห็นมหาวิหารแล้ว แต่เรื่องนาฬิกาทราย
กลับเป็นเหตุให้เธอสติแตกไปพักหนึ่งเสียก่อน

ใช่แล้ว หลักฐานมันชัดเจนอยู่ไฉนๆ แล้วนี่นา ทั้งเรื่องวิหารทั้งสี่ธาตุและการยกย่องสตรีเพศให้เป็นสื่อกลางกับเทพเจ้า มหานครแห่งนี้เดียวที่เป็นอย่างนั้น เท่าที่เธอก็มีแค่ชาคิลเท่านั้น

“ที่ชาคิลเนี่ยมีคนที่ทำอย่างช้าได้อยู่ดาษดื่น ผิดกับพวกเราที่มาจากที่อื่น ที่บ้านของช้าหรือของเจ้า คนที่เรียกสายลมได้อย่างนี้ถือว่าเป็นคนประหลาดใช่ไหมละ บางคนก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นแม่มดบ้าง ถูกจับเอาไปบูชาัญญบ้างก็มี หรือบางทีก็อาจได้รับการยกย่อง แต่พวกที่ยอมรับพลังพวกนี้ได้ก็น้อยใช่ไหม...” มาแชลยังร่ายยาวให้ฟังไปเรื่อย ๆ

“พวกนักบวชของชาคิลนี้จะตามหาคนที่มียพลังแล้วเอามาฝึกฝนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ พวกเขาปกป้องผู้ที่มีพลังไม่ให้ถูกทำร้าย แล้วก็ฝึกฝนพวกเราเพื่อให้อย่างไรช่วยทำประโยชน์ให้แก่มหานครของเขา ด้วยเหตุผลนี้แหละจึงทำให้ชาคิลเป็นมหานครแห่งเวทมนตร์ที่ใหญ่ที่สุด ทรงพลังที่สุดเท่าที่โลกเคยมีมา”

“แล้ว...เจ้าไม่อยากจะกลับบ้านเหรอ” ชาร์ลิตตถาม เธอพอจะมองเห็นปัญหาคับแค้นใจบางอย่างของมาแชลได้บ้างแล้วละ

“ไม่ละ อยู่ที่นี่ก็สบายดีอยู่แล้ว เบื่อบ้างก็ยิ่งดีกว่าต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ นะ เป็นนักบวชของชาคิลนะดีจะตาย ถ้าเราได้เลื่อนขั้นเป็นนักบวชระดับสูงขึ้น เราก็จะได้ออกไปปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ของชาคิลลาร์ได้ ช้าหมายถึงคนที่ปกครองเมืองนี้นะ เห็นไหม อยู่ที่นี่นะสนุกและมีความสุขดีออก”

“หรือ แล้วมีคนอย่างช้ากับเจ้าเยอะไหม หมายถึงคนที่มาจากที่อื่นนะ” ชาร์ลิตตถามเพื่อเก็บข้อมูล ซึ่งอาจมีผลกับการหาของวิเศษชิ้นสุดท้ายได้มากขึ้น

“ก็...เยอะเหมือนกัน แต่ในรุ่นเดียวกับเรานะมีน้อยนะ ไม่รู้ทำไม ช่วงหลังๆ เห็นนักบวชคนที่ไปเจอข้า เขาบอกว่าผู้มีพลังมักจะไม่ใช่ไปเกิดที่อื่นแล้ว นอกจากที่ชาติล แต่ข้าว่าไม่เห็นจะแปลกเลย ก็คนที่มีความพลังมารวมอยู่ที่ชาติลกันหมดมากกว่าสองร้อยปีแล้วนี่ จะให้ทายาทของพวกเขาไปเกิดที่ไหนได้อีกล่ะถ้าไม่ใช่ที่นี่ เจ้าว่าไหม”

ชาร์ลิตตพยักหน้าอย่างเห็นด้วย ในอดีตผู้มีพลังมนตราไม่ว่าจะมากจะน้อยก็คงหลงไหลเข้ามารวมกันอยู่ที่นี่เพื่อเข้ารับการฝึกฝนอย่างสมเกียรติ นี่คือเหตุผลที่ทำให้ชาติลยิ่งใหญ่และเป็นศูนย์รวมของผู้มีพลัง

บางทีของวิเศษชิ้นสุดท้ายอาจเข้าถึงยากกว่าที่คิด เพราะหากเป็นของวิเศษที่มีพลัง มันก็ต้องถูกครอบครองด้วยผู้วิเศษที่มีพลังไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าพลังของมัน ที่นั่นงานช่างแน่นๆ...ชาร์ลิตตคิดอย่างกังวล

“ว่าแต่เจ้ามาจากที่ไหนล่ะชาร์มมิ่ง ไกลจากที่นี่มากไหม ดูเจ้าพูดภาษาของที่นี่ได้สินะ”

“เออ...ก็ไกลเหมือนกันแหละ แต่พ่อแม่ข้าสอนภาษานี้ให้ตั้งแต่เด็กนะ” ชาร์ลิตตตอบ

“พ่อแม่เจ้าก็เป็นคนมีพลังจ้านหรือ ดีจังนะ เดียวที่ลานกำเนิดลมเจ้าแสดงพลังของเจ้าให้ดูหน่อยสิ ถ้าเป็นไปได้เราจะได้ฝึกสวดด้วยกัน เห็นเขาว่าการเลื่อนขั้นบางทีอาจขอทำเป็นคู่ได้ด้วยนะ เจ้าว่าดีไหม” มาแซลเสนอ

ชาร์ลิตตยิ้มรับอย่างแค้นๆ ไม่ใช่เธอไม่อยากจับคู่กับอีกฝ่ายหรอกนะ แต่เธอจะไปมีพลังเรียกลมอย่างมาแซลได้ยังไง

“พลังนะพอมืออยู่หอก แต่มันไม่เกี่ยวกับลมเนี่ยสิ” ชาร์ลิตตคิดอย่างเครียดๆ

“ชาคิลลารีนี เป็น...เอ่อ...ข้าหมายถึงผู้มีพลังนะ พวกเขาเป็นหรือเปล่า”

“เป็นสิ แถมเก่งมากๆ เลยละ นี่...เราไปหาชนมกินในเมืองกันดีกว่า อีกตั้งนานกว่าจะบ่ายโมง เจ้ายังไม่เคยเดินเที่ยวชมเมืองนี้เลยใช่ไหม” มาแซลเอ่ยพร้อมกับลากชาร์ลิตไปยังทางออกของวิหารซึ่งเป็นเหมือนท่าขนส่งผู้โดยสารทันที

สำหรับคนที่อ่านหนังสือประวัติศาสตร์มาทั้งชีวิต การได้เห็นรถม้าทรงโบราณที่ลากด้วยยูนิคอร์นกับตาถือเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริงๆ ว่ากันว่ายูนิคอร์นเป็นสัตว์ของเทพเจ้าซึ่งฉลาดเฉลียวมีกำลังวังชาเป็นเลิศ แต่นักนักตัวของมันกลับเบามากถึงขนาดมีคนเล่าว่าไม่เคยมีใครเห็นรอยเท้าของมันเลย และแม้จะเป็นสัตว์ที่ได้ชื่อว่าจะไม่ชอบยุ่งกับมนุษย์ แต่การที่ชาวชาคิลเอาสัตว์ประเภทนี้มาเป็นพาหนะได้ จึงเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นถึงความรักของเทพเจ้าที่มีต่อพวกเขา

“นั่นยูนิคอร์นนี่ ใครในชาคิลลารีนีนะ” มาแซลเอ่ย ก่อนจะลากชาร์ลิตที่กำลังตะลึงกับเขาสีสวยงามตรงกลางหน้าผากของยูนิคอร์น ไปที่พารadm้าประจำทางที่จะนำพวกเขาเข้าสู่เมืองชาคิล

“หมายความว่าไงที่ว่าใครในชาคิลลารีนี” ชาร์ลิตหันไปถาม

“ก็ยูนิคอร์นเป็นพาหนะของพวกชาคิลลารีนี ถ้ามียูนิคอร์นที่พารadm้าลากนี้ ก็แสดงว่าต้องมีคนของชาคิลลารีนีนี่ไง” มาแซลทวนให้ชาร์ลิตฟังอย่างงงๆ ไปด้วย

“ชาคิลลารีนีไม่ได้หมายถึงพระราชาหรอก”

“โอ๊ย ไปอยู่ที่ไหนมานะชาร์มมิง สงสัยบ้านเจ้าจะอยู่ไกลมากเลยนะเนี่ย ถึงไม่รู้ว่ชาคิลแบ่งการปกครองตามสายพลังของมหาวิหาร

พระราชาท่านี่น่าจะมักมีลูกแฝดสีคนเสมอ หรือถ้าไม่มีสีคนก็จะมีทายาทที่เกิดในวันเดียวกันวันเดียวกัน แต่มีพลังแตกต่างกันสีคน”

“เกิดวันเดียวกัน แต่มีพลังแตกต่างกัน?” ชาร์ลลอตตขมวดคิ้วกับคำอธิบาย...ดูมันประหลาดไปไหม

มาแลกจ่ายเงินค่ารถให้เจ้าของรถมาแล้ว ก็ลากชาร์ลลอตตขึ้นรถโดยไม่สนใจท่าทางงงๆ ของหญิงสาว ก่อนจะเล่าต่อ

“ก็ไม่รู้มันเกิดอะไรอะนะ แต่พวกเขาสืบเชื้อสายพลังกันมาอย่างนั้น แล้วคนที่เป็พระราชาก็จะเลือกจากหนึ่งในสีคนนั้นแหละ พระราชพิธีราชาภิเษกนั้นจะจัดขึ้นตอนที่ทายาททั้งสี่อายุครบสิบเจ็ดปี ซึ่งพระราชวงศ์ปัจจุบันเป็นผู้มีพลังธาตุน้ำ ท่านมีลูกแฝดสีคน”

“แฝดสี?”

“ใช่ แฝดสี ชายสองกับหญิงสอง สีคนนี้แหละที่พวกเราเรียกว่า...ชาคิลลาร์”